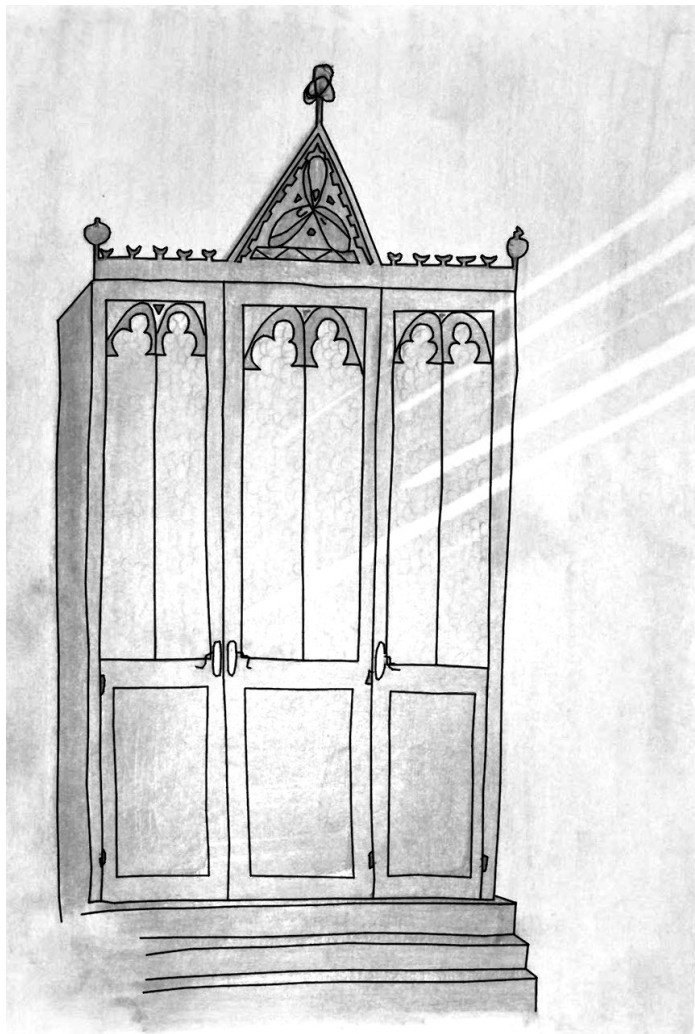

Kpoverello

2011. 11. 27. III. évfolyam 6. szám

Gyónás

Kpoverello 2011. 11. 27.

2

„Mint »bűnbánó testvérek és nővérek«, éppen hivatásuk értelmében, az Evangélium életerejétől áthatva, gondolatvilágukat és cselekedeteiket Krisztuséhoz alakítják annak a gyökeres belső változásnak az útján, amelyet az Evangélium »megtérésnek« nevez, és amelyet az emberi gyöngeség miatt naponta újra kell kezdeni.

A megújulás útján a kiengesztelődés szentsége a Mennyei Atya irgalmának kiváltságos jele és ugyanakkor kegyelem forrása.” (A Ferences Világi Rend Regulája. II. fejezet: Az életforma, 7. pont)

Kedves Testvérek!

Mivel pár nap múlva itt az advent, és hamarosan izgatottan, nagy gombóccal a torkunkban a gyóntatószékek előtt toporgunk, szeretnénk egy kicsit a gyónásról írni. Hogy kellene csináljuk például, hogy ne hagyjuk az utolsó napokra? Miért félünk tőle, halogatjuk? Mit jelent számunkra? Mit tehetnénk, hogy arra a helyre kerüljön az életünkben, ahova Isten szánta? Hogy legyenek jobb gyónásaink, egyáltalán van jó és rossz gyónás?

Akárhogy is nézzük, van mit megfontolni...

Jó készülődést! Szeretettel,

a szerk.

Coffee Diary

A hard-going month

Waiting for things is not an easy issue. Nor will it be when the waiting is over. I wish for the easy-coloured years and days of my childhood when the only worries were those linked to the greenness of the Christmas tree and the contents of the basket underneath it. When little curly-haired angels grow up they are no-longer seen as such... They become the currency for the Christmas-candy.

Gál Dalma

A szentgyónásról

Felnőttkori megtérőként számomra a bűnbocsánat szentsége az élet forrása, mely lehetőséget ad egy újabb megtérésre, lehetőséget ad egy újrakezdésre, hiszen mindig van miből kilépni, mindig van mit elengedni és átadni Istennek. Egy lehetőség arra, hogy tekintetemet újra a „Lényegre”, magára Krisztusra fordítsam, miközben kilépek önmagamból, és elengedem mindazt, ami megkötöz, ami elválaszt Istentől.

A szentgyónás számomra találkozás a végtelen Szeretettel, a végtelen Irgalommal és Isten mindenhatóságával. Az Istennek mindenhatóságában semmi sem lehetetlen, hiszen a semmiből tud teremteni valamit, és életet tud fakasztani az élettelenből, vagyis képes engem is újjáteremteni a Vele való

találkozásban, és élettelen, büntől megsebzett szívemet újra fel tudja hevíteni és Önmaga felé fordítani. Ő képes megsemmisíteni bűneimet, egészen képes eltörölni és olyan messzire dobni tőlem, mint amennyire van Napkelet Napnyugattól. Ebben a szentségben egy új kezdetet tud nekünk adni, hiszen mindarra a bűnre, amit elkövettem, nem emlékszik többé, és így mi se emlékezünk arra többé, higgyük el, hogy azt Ő valóban képes volt mindenhatóságában megsemmisíteni. Megtapasztalhatom, hogy Isten újra igent mond rám, és ez segít abban, hogy én is igent tudjak mondani magamra, és el tudjam fogadni önmagam. Persze ahhoz, hogy újra fel tudjak állni, és vissza tudjak fordulni Hozzá, szükség van az én nyitottságomra, befogadásomra, és így újra Isten kerülhet a fókuszomba.

A szentgyónásban egyre közelebről megismerhetem azt a végtelen Szeretetet, aki engem egészen elfogad olyannak, amilyen vagyok, aki nem ítél el, aki nem vár el tőlem semmit, hanem egészen szabadon hagy, és csak arra vágyik, hogy én viszont szeressem Őt. Ő nem akarja a bűnös halálát, Ő mindenáron meg akar menteni minket, és azt akarja, hogy éljünk. Isten olyan, aki előtt nem kedvesek bűneink, de a bűnös ember kedves előtte, sőt képes bennünk gyönyörködni, mert Ő önmagunkért szeret, és nem a cselekedeteink miatt. Előtte egyformán kedvesek vagyunk, hiszen Isten nem személyválogató. Valóban felszabadító érzés, és életed adó számomra, ha újra és újra találkozhatok ezzel a végtelenül irgalmas és elfogadó Istennel. Ha valóban őszinte bűnbánattal és kellő nyitottsággal keressük a lehetőséget a bűnbánatra, akkor az sebeket gyógyító tud lenni, és újjáteremtődve Isten megbocsátó szeretetében, új szívvel és új lélekkel leszünk képesek Krisztust követni. Azt a Krisztust, aki adóslevelünket eltörölte, amit bűneinkkel okoztunk, és értünk életét adva keresztre szegezte azt.

Mindig megérint, ha arra gondolok, hogy Jézus értünk bűnné lett, és engedte, hogy mindnyájunk bűne átfolyjon a Szívén. Ennél nagyobb szeretet nincs, aki értünk ezt is elviselte, akkor hogyné lenne képes mindazt megbocsátani, amit teljes bánattal és őszinteséggel leteszünk Lábai elé. Ez a Szeretet meg akar menteni, nem engedi, hogy elvessek, ezért felelem, és egyre inkább Magához vonz.

Jó kiengesztelődni Istennel, mindent, amit vétkeztem ellene, jó elrejtteni szent Sebeibe, mely Sebekből szent Vére tisztító esőként hull rám. Felszabadító számomra, ahogy ezek a mázsás súlyok lehullnak rólam, minden egyszerűbe könnyűvé válik. Lekerül a hályog a szememről, és elgördülnek a kövek szívem ajtaja előtt, megnyitva az utat a szívembe beköltözni vágyó Úr előtt. Igen, újra és újra vágyom és szomjazom ezt a találkozást! Ahogy megtisztít a bűnbocsánat fürdőjében, minden fénylik és ragyog, egészen új

távlatok nyílnak meg ezáltal az életemben. Egy újabb lehetőség ez számomra a kiteljesedésre az isteni életben, és növekedés az Istennel való egység megélésében.

A szentgyónás visszakapcsol a szeretet áramkörébe, melyből bűneim miatt kiszakítottam magam. A bűn terhe súlyos teher, de letéve ezt az ígát, mely nyomorba dönt, egészen új szemléletmódot kapok, és minden új fényben tündökök, hiszen az irgalmas Atya lehajol hozzám, mert Ő mindig tárt karokkal várja vissza tékozló lányát, és soha nem utasít el engem. Fájdalmas a szembesülés, hogy mit okozok bűneimmel, hogyan távolodok Istentől, és örömteli, amikor visszakerülök a szentség által a Szeretet vonzásába, és Isten szerető keblén találok magam, akitől senki el nem szakíthat.

A feloldozásnál kimondott szavak teremtő erejük és békességszerzőek.

Jézus kézzelfogható jelenlétét tükrözi ez a szentség is a világban, Aki azt szeretné, hogy az a „Képmás”, amit elültetett bennünk, felszínre kerüljön, és a keresztségben kapott jóra hajló természetünk tudatosuljon bennünk.

Befejező gondolatként az jut eszembe, hogy Jézus feltámadása után rögtön bűnbocsátó hatalmat ad apostolainak: „Akinék megbocsátjátok bűneiket, bocsánatot nyernek, akinek megtartjátok, azok bűnei megmaradnak.” (Jn 20,23). Mennyire ismer minket Jézus, mennyire ismeri gyengeségeinket, mennyire tudja, mire van szükségünk, és emberi mivoltunkból adódóan rögtön adja a lehetőséget a megtisztulásra. Ez a feltámadás előíze, előképe!

Éljünk gyakran ezzel a megújulásra meghívó szentséggel, amely Isten ingyenes ajándéka számunkra, és tegyük meg, amit mond a házasságtörő asszonynak: „Menj, de többé ne vétkezzél!” (Jn 8,11b), hiszen ha mégis megbotlunk és elesünk, van „Szószólónk”, és van ez a csodálatos szentség, melyben az Úr hetvenszer hétszer képes megbocsátani nekünk!

R. Ildikó

Ima gyónás előtt

Uram, ne haragudj, hogy csak most jövök Eléd,
miután már megijedtem bűneimtől, és rájöttem,
hogy egyedül nem tudom elhordozni, csak Veled.
Ne haragudj büszkeségemért, hogy nemrég
magamat akartam kihúzni a bűnből, és
saját erőmből megtisztulva kívántam szentséged elé járulni.

Szent Fiadat adtad értem, Atyám, hogy megválts bűneimből.
És várod, újra és újra várod, hogy éljek a kegyelmeddel.
Teremts, Uram, adventet a szívembe, várakozást a Veled való találkozásra!

A szentgyónás életem különböző szakaszaiban

Az elsőáldozási felkészítőn hallottam a következő történetet a szentgyónásról:

„Pistike szőlőt lopott a szomszéd kertből. Éjjel azt álmodta, hogy minden szőlőszem egy cérnával van megkötve, ezek a cérnák kilógnak a szájából, és az ördög fogja a végüket. Vergődött, hogy kiszabaduljon az ördög vonzásából, de nem sikerült neki. Meggyónt, a feloldozás szavai alatt elvágódtak az őt foglyul ejtő cérnák, megszabadult az ördögtől. Másnap felkelt, és elment gyónni. Így jött rá, hogy mennyire fontos a szentgyónás”. Aztán még egy képet mesélt nekünk a pap bácsi: „Amikor gyónunk, a gyóntatószékben ott van Jézus, de ott van az ördög is, és próbál rábeszélni, hogy hazudjunk, hogy ne valljuk be a bűneinket. Meg kell szorítanunk őrzőangyalunk kezét, hogy megoltalmazzon minket az ördög csábításaitól.”

Így készítettek fel bennünket a szentgyónásra.

A családban egyszer hallottam a gyónás szót: nagymamámtól. De nem magyarázta meg nekem, hogy mit jelent. Valami olyasmi volt, amit csak a nagyoknak szabad. Valami kellemetlen dolog. Valami tabu téma.

Nem csoda tehát, ha gyermekkoromban valóságos rettegéssel végeztem a szentgyónásaimat. Az elsőáldozásomat követő években már hetekkel a gyónás előtt nekifogtam izgulni. Hatalmas megkönnyebbülést jelentett, amikor feloldozást kaptam. Nem a bűneimtől való megszabadulást, hanem a gyónástól való megszabadulást. És nagyon féltem attól, hogy el találok felejteni valami bűnt. Vagy hogy szándékosan kifelejtek valamit, és akkor elkárhozom.

Aztán egy alkalommal nem sikerült sorra kerülnöm, hogy elvégezzem a húsvéti szentgyónásomat. Megijedtem, hogy én most biztos elkárhozok, és elhatároztam, hogy mivel nekem már úgymint mindegy, többet nem fogok templomba járni.

Évekkel később, amikor bérnálózkodásra készültem, újból éreztem az aggályos lelkiismeret keltette szorongást: mi van, ha hanyagságból kifelejtek valamilyen bűnt? Mi van, ha nem akarok valami bűnt bevallani, és azért felejttem el? Hosszú listát másoltam ki imakönyvem lelki tükréből, nehogy valamit ki találjak felejteni. Minden bűnt felsoroltam abból a megfontolásból, hogy inkább olyasmit gyónjak meg, amit el sem követtem, mint hogy elfelejtsem meggyónni, amit elkövettem.

Ennek a nehéz időszaknak lelkiatyám szigora vetett véget. Keményen rám parancsolt, hogy „ne tetvésszem és bogarásszam a lelkemet”. Ha az a szándékom, hogy minden bűnomet meggyónjam, akkor ne féljek attól, hogy hazudni fogok, mert vétkezni csak tudva és akarva lehet. Ha nem akarok hazudni, akkor nem fogok. A feledékenység pedig nem bűn.

Ekkor új korszak kezdődött a szentgyónásaimban. Egyre inkább háttérbe került bűneim megvallása, és egyre inkább azt hangsúlyoztam, hogy gyengeségeimből hibázok, és olyan kellemesek voltak számomra a szentgyónások, mint valami lelki lábvíz. Elpanaszoltam, hogy mennyire nehéz az életem, s hogy gyengeségeimből kifolyólag mennyi hülyeséget csinálok. Alig vártam, hogy gyónhassak, hogy kiönthessem a lelkemet a papnak. Többnyire az érzelmeimet gyóntam meg, nem sokat figyeltem a konkrét tetteimre. S mivel érzelmeim fölött nem volt kontrollom, úgy éreztem, hogy nem is vagyok bűnös, hisz vétkezni csak tudva és akarva lehet.

Néhány év után megpróbáltam különválasztani a szentgyónást a lelkivezetéstől, s nem a lelkivezetőmnél gyóntam. Megpróbáltam a tetteimről beszélni, s csak enyhítő vagy súlyosbító körülményként említettem meg a tetteimet kísérő érzelmeket. A gyóntató atyám reflektált a bűneimre, nem tagadta, hogy azok valójában bűnök, és segített abban, hogy keressem, hogyan tudnám kerülni a bűnre vezető alkalmat. Próbáltam átérezni, hogy Isten bocsát meg nekem, Istennek gyónok, és nem a lelkivezetőmnek sírom el, hogy mennyire ki vagyok szolgáltatva a bűnöknek.

Jelenleg egy belga származású pap a gyóntatóm. Sokszor arról sem vagyok meggyőződve, hogy érti-e egyáltalán, amit mondok neki, mert csak töri a magyar nyelvet. Végtelenül egyszerű ember, tudom, hogy nem mondhat nekem emberi bölcsességeket. Viszont minden szót, amit kinyög magyarul vagy éppen olaszul (amit ő jobban beszél, de én csak töröm), úgy veszek, mint a Szentlélek üzenetét. Próbálok meglátni benne az Isten szavát. Tudom, hogy emberileg képtelen tisztán látni engem, viszont hiszem, hogy Isten általa is tud szólni hozzám. Nagy szabadságot jelent ez a ráhagyatkozás.

Hosszú út áll még előttem, amíg Isten irgalmas, szerető szemével tudok saját bűnös voltomra tekinteni. Amikor a hamis büntudattól való félelmemben már nem tagadom saját bűnösségemet, és nem úgy tekintek magamra, mint aki áldozata bűneinek, de nem is gyűlölöm magamat bűnösségemért. Kérem a Szentlélek bölcsességét, hogy „meggyőzzön a bűnről”. Cantalamessa atyával együtt reménykedem abban, hogy „aki már vágyik a bűnbánatra, el is nyerte azt”.

Nagy Lilla

Fiatalok a szentgyónásban

– A szentgyónással kapcsolatos tapasztalatok, gondolatok és dilemmák –

Az egyik barátnőmnek meséltem, hogy milyen témakörben („Fiatalok a gyónásban”) írok cikket... Ő erősebb hangnemben a következőt mondta:

„Az a helyzet, hogy a mai fiatalok nem bíznak a papokban, ezért nem gyónnak”. (22 éves)

Mi az oka annak, hogy a fiatalok többsége nem szeret ismerős papoknál gyónni???

- Mert nem merjük felvállalni bűneinket, szégyelljük!?
- Félünk a megaláztatástól!?
- Megismerik személyünknek azt az oldalát is, amit titkon hordozunk, hogy ne tudja meg „senki”!?
- Félünk a visszaéléstől, és ezt megelőzzük!?
- Nem akarjuk, hogy más szemmel nézzenek ránk, mert az kellemetlen lenne...!?

Mi az oka annak, hogy a fiataloknak egy kis része szeret ismerős papoknál gyónni???

- Mert felvállaljuk bűneinket, mint az élet adta nem teljesen kívánatos természetes jelenséget!?
- Bizalommal fordulunk az általunk jól ismert gyóntató paphoz!?
- Tudjuk, hogy a papunk teljes „szakmai” titoktartással végzi feladatát!?
- A hagyományos gyónás lépéseit betartva lelki beszélgetésre ad lehetőséget!?
- A gyónás nem felsorolás, hanem egy lelki beszélgetést jelent egy ismerős gyóntató pap jelenlétében!?
- Lehetőséget kapunk arra, hogy a gyónási lelki beszélgetés során felismerjük vagy megbeszéljük a lehetséges megoldásokat a rossz tettek helyrehozása érdekében!?

Az egyik jó barátom azt mondta, hogy: „Minek gyónjak meg egy papnak... Én az Istennel elrendezem, megbeszélem a dolgaimat... Nekem pap nem kell! Nem kell ahhoz pap, hogy az Isten megbocsássa bűneimet!”

A fiatalok körében színes, kemény, szép vélemények oszlanak meg a szentgyónással kapcsolatos eseményekről. Hol, kinek, mikor, miért, hogyan???

Viszont az egészben az a legszebb, hogy mindannyian hisszük a bűnök bocsánatát, a lelki tisztulást és az isteni szeretet létét.

„Érzem nincs már semmi baj, letörlöm könnyeim.

Elűzték egy kicsi dal bánatos percei.

Köszönöm, Uram, köszönöm,
hogy visszaadtad örömöm.

Köszönöm, Uram, köszönöm,

hogy van még bánatom és örömöm.” (egy Kicsi dal)

Szeretettel: „Úgy élj a jelenben, hogy megbánás nélkül gondolhass a múltra” (tesómtól)

Báránkyka

Pilinszky János: Panasz

Elevenen a csillagok alá,
az éjszakák sarában eltemetve,
hallod a némaságot?
Mintha egy égbolt madár közeledne.

Számíthatok rád istenem?
Úgy vágyom közeledre,
dideregve csak hevesebb
a szerelmek szerelme!

Így hívogatlak szótalán:
az örök hallgatásból,
idegen egeid alól
valaha is kiásol?

Temess a karjaid közé,
ne adj oda a fagnak,
ha elfogy is a levegőm,
hívásom sose lankad.

Eljut hozzád a panaszom?
Hiába ostromollak?
Köröskörül a félelem
zátonyai ragyognak.

Légy reszketésem öröme,
mint lombjai a fának:
adj nevet, gyönyörű nevet,
párnát a pusztulásnak.

Gondolatok a bűnbánat szentségéről

Sokunknak azt tanították, hogy a gyónás lényege bűneink minél aprólékosabb, minél pontosabb és részletesebb felsorolása. De nekem nagyon nehéz lenne, ha a gyónás csak ennyit jelentene. Szívesebben gondolom azt, hogy ez csak parányi része, és nem is a legfontosabb. Azt hiszem, hogy a gyónásnak is az a lényege, mint mindennek igazából, vagyis a szeretet.

Fontos tudatosítanom, hogy a Jóisten szeret, mégpedig úgy szeret, ahogy vagyok, és nem kell megváltoznom, hogy szeretetét kiérdemeljem, mert azt adja, szinte magától értetődő módon. A gyónás által nem fognak megszűnni bűneink, sőt, gyakran tapasztaljuk, hogy ugyanazokat a vétkeket követjük el újra és újra. De nem is ez a célja, hanem inkább az, hogy elesetségünkben is újra megtapasztaljuk Isten atyai szeretetét, végtelen irgalmát és megbocsátását, hogy érezzük erejét, és egységben legyünk Vele.

A Miatyánkban ezt imádkozzuk: „és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” Ez is egy szempont, amit szinte alig szokás megemlíteni, hogy gyónás előtt próbáljunk megbocsátani embertársainknak, engedjük el sértődöttségünket és haragunkat.

Említettem már, hogy nem bűneink listája a legfontosabb. Persze lényeges, hogy elismerjük bűnösségünket, fontos a lelkiismeretvizsgálat és vétkeink megvallása, de az is fontos, hogy ne álljunk meg itt, mert a bűnbánatot a gyógyulás követi. Ezért ne ragadjunk le bűneink siratásánál, hanem adjuk oda őket Jézusnak, engedjük, hogy meggyógyítsa sebeinket, aztán álljunk is fel, és kezdjük újra új erővel.

Nagy segítségünkre lehet a bűnbánatban a hálaadás. Ha megnézzük, milyen sok ajándékkal halmoz el minket a Jóisten, ha szemléljük jóságát és szeretetét, akkor ez még őszintébb bűnbánatra indít minket, mert még inkább fáj, hogy visszaéltünk szeretetével.

Pilinszky János *Panasz* című versét olvasva még egy fontos dolog megfogalmazódik: a vágy, hogy találkozzon Istennel. Megdöbbenő, hogy milyen mélyre süllyedve érzi magát a lírai én, mégis megtalálja az erőt és a bátorságot, hogy Istenhez kiáltson. Élete legnehezebb helyzetében is vágyik Istenre, és szünet nélkül hívja Őt. Ebben lehet példakép számunkra is, hogy keressük a Jóistent és bízunk Benne. Akarjunk Vele találkozni, és higgyük el, hogy Ő valóban szeret, és meg akar bocsátani nekünk, Ő valóban otthagyja a kilencvenkilencet, és elmegy megkeresni az elveszett bárányt. Ezeket tudatosítva a gyónás nemcsak a bűnbánat szentsége lesz számunkra, hanem a gyógyulás szentsége is.

G. K.

A gyónás

A gyónás bűneink megvallását jelenti, amit a bűnbánat szentségében végzünk. Ez a Jézus Krisztus által rendelt szentség a keresztség után elkövetett bűneink eltörlését jelenti, s Isten atyai irgalmát meg Jézus értünk vállalt áldozatát jelzi. Ezt a kegyelmet az Egyház közvetíti papjain keresztül, akik így a Krisztus által a tanítványoknak adott hatalmat viszik tovább, ő ugyanis nekik mondta azt, hogy: „*amit megkötök a földön, megkötött lesz a mennyekben is, s amit föloldok a földön, föloldott lesz a mennyekben is*” (Mt 18,18, ill. Mt 16,19). Épp ezért gyóntató csak felszentelt pap lehet, a bűnök megbocsátása viszont Isten erejében, a Szentlélek közvetítésével megy végbe, amit szintén Jézus szavai jeleznek: „*Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akinek megtartjátok, az bűnben marad.*” (Jn 20,23) Maga a feloldozás viszont a papszentelésben a kézzel átadott kegyelemen keresztül kapott isteni hatalomból ered, a pap ilyenkor nem magánemberként, hanem Isten helyetteseként jelenik meg, így a feloldozás akkor is érvényes, ha a pap bűnben van.

Meggyónni elsősorban az előzőleg még meg nem gyónt halálos bűnöket kell, de ajánlatos időnként megbánni a bocsánatos bűnöket is (bár ezek nem jelentik a megszentelő kegyelemtől való elszakíttóságot, így ezek meggyónása nélkül is lehet áldozni). Ezek között a különbség az, hogy a halálos bűnök Isten fontos törvényeinek tudva és akarva való megsértését jelentik, ezzel meg az Istentől és kegyelmétől való elfordulást, míg a bocsánatos bűnök valami kisebb jelentőségű isteni parancs szándékos vagy egy súlyos parancs nem teljesen szándékos vagy tudatos megszegését. Ez bár nem veszi el a megszentelő kegyelmet, de megnehezíti az erények gyakorlását és a jó

cselekedeteket, hiszen szintén bizonyos mértékben elfordítja a szívet Istentől és a teremtményekhez köti, és a szeretetet kisebbíti. A bocsánatos bűnök elkövetetők tudatlanságból, feledékenységéből vagy testi gyöngeségből, gondolattal, szóval vagy cselekedettel, s bár örök büntetést nem, de ideigtartót magukra vonhatnak. Ezekről való megszabaduláshoz viszont a halálos bűnökkel ellentétben nem elengedhetetlen a gyónás, hiszen az őszinte bűnbánat, az imádság, jótettek is megszabadítanak tőle, a lelkiéletet, különösen az alázatot és a lelki éberséget viszont elősegítheti az ilyen bocsánatos bűnök és tökéletlenségek rendszeres meggyónása is (amit ájtatossági gyónásnak is neveznek).

A halálos bűnnel azonban valaki valami súlyos dologban (ami az étellel vagy a szeretettel ellenkezik) tudva és akarva nem engedelmeskedik Isten akaratának, valami véges dolgot helyez Isten elé, ezzel visszautasítja Isten üdvözítő kegyelmét, s lerombolja magában a szeretetet, épp ezért az ilyen büntől való megszabaduláshoz újra Istenhez kell fordulni, a szív megtérésére és Isten irgalmasságának új kezdeményezésére van szükség, ami rendes körülmények között a kiengesztelődés szentségében valósul meg.

Ahhoz, hogy a gyónás érvényes legyen, szükséges az őszinte bánat, a bűnök pap előtti őszinte megvallása (bűnvallomás, aminek igaznak, teljesnek, szöbelinek és titkosnak kell lennie), a feloldozás és gyónás után a pap által adott elégtétel elvégzése (ez utóbbi célja, hogy mi magunk is vállaljunk valamit a bűnért járó büntetésből). Ezek közül a gyónó részéről legfontosabb a *bűnbánat*, amiben benne van a lélek fájdalma a bűn felett, a kiengesztelődés vágya és a büntől való elfordulás is. Akkor teljes és tökéletes, ha motívuma az Isten iránt való szeretet, tehát azért bánom bűnömet, mert azzal Istent megbántottam (s nem mondjuk a pokoltól való félelmemben), s épp ezért erősen törekszem arra, hogy a bünt ezután elkerüljem.

Maga a gyónás külső formája az idők során sokszor változott, lassanként alakult mai formájára. Az első századokban például úgy tartották, hogy a keresztség után elkövetett súlyos bűnök alól csak egyszer nyerhető feloldozás, a bűnöst kizárták a kegyelmi közösségből, s csak komoly bűnbánat és vezeklés után fogadták vissza, ami így igazi kegyelmi tény volt, tehát szentségi jellege volt: az Egyházzal való kibékülés a Szentlélek adományát, vagyis a kegyelmet jelentette, a feloldozást pedig csak püspök adhatta. Később terjedt el a jóval gyakoribb, rendszeres gyónás, míg végül a IV. lateráni zsinat (1215) előírta, hogy a keresztény hívők a serdülőkor után évenként húsvét táján gyónjanak meg minden bünt (elsősorban a súlyosakat, de ajánlatos a bocsánatosok alól is feloldozást kérni). Emellett nyilván fontos gyónni halálos bűn elkövetése esetén, ennek meggyónásáig nem is szabad áldozni. Néha pedig, főleg

életfordulókkor (pl. esküvő, szerzetbe vagy szemináriumba lépés, lelki gyakorlat esetén) meg halálveszélyben (különösen ha a gyónások feledékenysége miatt gyakran hiányosak voltak) tanácsos lehet ún. életgyónást vagy egyetemes gyónást is végezni, ami tulajdonképpen korábbi érvényes gyónások összefoglaló megismétlése.

A hatályos egyházjog szerint a bűnbánat szentsége kiszolgáltatásának egyetlen *rendes módja* az egyéni gyónás, kötelezettsége alól csak fizikai v. erkölcsi lehetetlenség ment föl (ilyenkor kerülhet sor rendkívüli szentségkiszolgáltatásra, például általános feloldozásra, vagy néha akár a tökéletes bánat is elegendő lehet). A gyónás mai formája a *fülgyónás*, ami azt jelenti, hogy gyónni csak a gyónó és a gyóntató személyes jelenlétében, négy szemközti és titkos beszélgetésük során lehet, szóval vagy jellel, de nem levél vagy telefon útján (ennek rendes helye a gyóntatószék). Ha nincs mód a szóban való gyónásra (pl. némaság, a nyelv nem ismerése miatt), akkor elég a bűnbánat alkalmas jelének kimutatása. (Esetleg igénybe vehető tolmács is, akit szintén kötelez a gyónási titok, de érdemes vigyázni a visszaélésekre.) A gyóntató legfontosabb szerepe a feloldozás közvetítése mellett az, hogy a gyónó érezze, hogy az Egyház szolgálatán keresztül az irgalmas Istennel találkozott, és megigazultán távozhat. Fontos, hogy a gyónás ne a bűnök körülményeiről, súlyosságáról folytatott vita legyen, hanem a lelkiület megújulásának és elmélyülésének az alkalma, s bár lehetnek lélektani hatásai, de nem válhat lelki kezeléssé, meg kell maradnia a szentség keretében. És mivel a pap csak közvetítője az isteni kegyelemnek, a gyónásban hallottakat soha semmilyen esetben sem mondhatja el senki másnak, és nem használhatja fel semmilyen formában, azaz az elmondottakat gyónási titok védi.

A bűnbánót feloldozó pap vagy püspök alakját ugyanakkor az egyházban ősidők óta az orvoséhoz hasonlítják, az ószövetségi jó pásztor képéből kiindulva, aki így a minket édesapai és édesanyai szeretettel is szerető, végtelenül irgalmas, újra és újra utánunk jövő, minket kereső, ránk vágyakozó Isten látható képe lesz, aki így szól: „*Megkeresem az elveszettet, bekötözöm a sérültet, ápolom a beteget, a kövér és egészséges fölött meg öröködöm.*” (Ez 34,16).

Forrás: *Magyar Katolikus Lexikon.*

Kántor Emese

A bűnbánat szentsége és az idő vafoga

A Katolikus Egyház Katekizmusa ezt írja a gyónásról: „Akik a bűnbánat szentségéhez járulnak, azok Istent sértő bűneikre Isten irgalmas bocsánatát kapják meg. Egyszersmind kibékülnek az Egyházzal, melyet megsebeztek bűnükkel, s mely szeretetével, példájával és imájával közreműködik megtérésükben.” Ennek konkrét formája sokat változott a századok során.

Már az ősegyházban is megvolt a közösségből való kizárás, az excommunicatio (vö. 1Kor 5,1–3). A kora-kereszténységet rigorizmus jellemezte. Szent Ágoston háromféle bűnbánattartást említ: a keresztség, mint az alapvető megtérés, a napi gyarlóságok leküzdésére ajánlott bűnbánattartás, mint az ima, az alamizsna, a böjt vagy az eukarisztia ünneplése, az Isten igéjének hallgatása és megtartása. A harmadik, a kánoni bűnbánattartás a súlyos bűnök (hittagadás, házasságtörés, gyilkosság) eseteire vonatkozott, és nyilvános volt.

A *kánoni bűnbánattartás* menete a következő volt:

- fölvétel a vezeklők sorába: az egyház közössége előtt nyilvános istentisztelet keretében a bűnbánók fejére hamut hintettek, bűnbánati ruhát öltöttek; a fölvétel következményeként kizárták őket az eukarisztia megünnepléséből, illetve a szentáldozásból
- a vezeklés ideje alatt többször kézföltételt végeztek rajtuk imádsággal, ők pedig imában, böjtben, vezeklésben töltötték az időt
- a visszafogadás általában Rómában történt, nagycsütörtökön, a püspök kézföltételével és imájával

Ez a fajta bűnbánattartás egyetlen alkalommal volt lehetséges, és szigorú következményei voltak: nem köthettek újra házasságot, nem viselhettek hivatalt, vezető tisztséget. Emiatt sokan életük végére halasztották elvégzését, ami hozzájárult a szokás elenyésztéséhez. Az 5. századtól kezdve a nyugati felfogás szerint az egyházi aktus lényege a papi hivatalvezető ténykedése.

A keleti szerzetesi hagyománytól indítva a 7. században ír misszionáriusok hozták Európába a *magánbűnbánat* gyakorlatát. A szerzetes egy másik, nem pap testvérnek vallotta meg a bűneit, és kérte imáját. Az így meggyónt bűnökért adott penitencia lényegesen enyhébb volt, mint a kánoni bűnbánatnál. Az ír vándor szerzetesek hatására elterjedt a bűnbevallás papnál feloldozással. A feloldozás szentségi értékének hangsúlyozásával a „laikus gyóntatás” jelentőségét cáfolták, és megengedettségét tagadták. A 8. században áldozáshoz előírás lett a gyónás. A IV. lateráni zsinat (1215) előírta a kötelező legalább egy évben egyszer elvégzett gyónást. A 16. századtól kezdve a gyónás helye az oltár térségéből zárt gyóntatószékbe került, ahol rács választja el egymástól a gyónót és a gyóntatót. Emiatt a kézföltétel is kézfelemelésre redukálódott.

Ez az új gyakorlat biztosította az ismétlés lehetőségét, és elvezetett a rendszeres gyónás gyakorlatához. Lehetővé tette, hogy egyetlen szentségi cselekményben lehessen föloldozni a súlyos és a bocsánatos bűnöket. Nagy vonalakban az Egyház a bűnbánattartásnak ezt a formáját gyakorolja napjainkig.

A különböző változások ellenére, melyeken a szentség szertartása és fegyelme a századok során átment, alapszerkezete változatlan maradt. Két lényeges eleme van: egyrészt a Szentlélek hatására megtérő ember cselekedete, a bánat, a bűnvallás és az elégtétel; másrészt Isten cselekedete az Egyház szolgálata által. Az Egyház, mely a püspök és papjai által Jézus Krisztus nevében a bűnbocsánatot adja, és meghatározza az elégtétel módját, imádkozik a bűnösért és vele együtt bűnbánatot tart. Így a bűnös meggyógyul, és újra fölvetetik az egyházi közösségbe.

A keleti egyházakban eltérő gyónási módok alakultak ki. A bizánci rítus mai egyházaiban a gyónók csoportja meghatározott imádságokat mond a pap vezetésével, vagy egyesével mindenki magáért imádkozik, de mindkét esetben egyenként lépnek a paphoz, és gyónnak meg. A feloldozás egy formulával történik a kéz és a stóla rátétele mellett. A koptoknál a bűnbánat gyakorlata mintha feledésbe merült volna. Más közösségben a „füstöléskor történő gyónásról” beszélhetünk, amikor a bevezető incenzálás alatt végeznek csendes bűnbeismerést, amit ünnepélyes feloldozási formula követ.

A reformáció egyházai is elismerik a bűnbánatot, mint folyamatosan szükséges belső változást, de a bűnbocsánat szentségi voltát elvetették. Az egyéni gyónás megmaradt az evangélikus egyházban, de nemcsak a papok, hanem a közösség bármely tagja meghallgathatja a gyónást, és kimondhatja a kiengesztelés szavait. Az egyéni gyónást Luther is fontosnak tartotta, de élete végéig bizonytalan volt, hogy szentségnek lehet-e tekinteni. Követői már nem tartották ennyire fontosnak, szerintük – ellentétben a keresztséggel és az úrvacsorával – itt hiányoznak Krisztus kifejezett alapító szavai. A gyakorlatban tehát szinte teljesen megszűnt. Eszerint a gyónás és a bűnbánat csak a keresztségi kegyelemhez való visszatérést jelenti.

Forrás:

BERGER Rupert: *Lelkipásztori liturgikus lexikon*. Vigilia, Budapest, 2008.

VÁRNAGY Antal: *Liturgia*. Lämpás Kiadó, 1995.

A Katolikus Egyház Katekizmusa. <http://www.katolikus.hu/katek/kek01420.html#N8>

Léonie

A gyóntatásról, valamint a lelki vezetésről és a pszichoterápiáról a gyóntató szemével

Arra szeretnék röviden rámutatni, hogy a kettő – mármint az, amit a pap nyújt: gyónás és lelki vezetés – nem ugyanaz, mint amit a pszichológus nyújt, és, hogy a kettő nem zárja ki egymást, sőt, sok esetben mindkettőre szükség van.

Rövid összehasonlítás

A pszichológus azt akarja elérni, hogy a személy jól érezze magát, be tudjon illeszkedni a társadalomba, és sikeres legyen, megvalósítsa önmagát. A gyóntatás és a lelki vezetés ellenben azt szeretné elérni, hogy az ember elég szabadá váljon arra, hogy Istenért, és embertársaiért éljen. Az a lelkileg érett ember, aki odaajándékozta önmagát.

A szentgyónás Istentől érkező segítség, míg a többi emberi segítségnyújtás. A szentgyónás sikere nem függ a pap életszentségétől, ügyességétől, használt módszereitől. Neki csak ki kell mondania a formulát, és a megvallott bűnök bocsánatot nyernek.

Ugyanakkor, az is világos számomra, hogy azok, akik a gyóntatószékben felkeresnek, nem mind azzal a szándékkal jönnek, hogy elnyerjék a bűnbocsánat kegyelmét, és Istennel helyreállítsák a megromlott kapcsolatukat, hanem vannak, akiket emberi indokok vezetnek: van, aki arra vágyik, hogy valaki meghallgassa, valakinek kipanaszolja magát, van, aki pszichikai büntudatától szeretne megszabadulni, megnyugvást, megkönnyebbülést keres, és ha ezt csak annak árán érheti el, ha bűneit is bevallja, hát vállalja ezt az áldozatot. Lehet, hogy ilyen esetben a gyónót szembesíteni kellene a gyónáshoz való helytelen viszonyulásáról, és attól függően, hogy milyen természetű problémák foglalkoztatják, vagy lelki beszélgetést, vagy pszichoterápiát ajánlani neki. Ehhez azonban a gyóntatónak rendelkeznie kell annyi ilyen jellegű ismerettel és gyakorlattal, hogy képes legyen felismerni, hogy milyen téren szorul rá a személy segítségre, és a szerint küldeni megfelelő felkészültségű emberekhez.

Elrettentő példának tartom, bár lehet, hogy gyengehitűséggel vádolhatnak érte, amikor az egyik püspök az alkoholista papok megsegítésére semmi más nem lát szükségesnek, csak a rózsafüzér imádkozását. Ne akarjon pszichikai problémákat a gyóntató kegyelmi eszközökkel megoldani, mert a kegyelem képes ugyan az ember testi-lelki betegségeit meggyógyítani, de nem ez az Isten eljárás stílusa, hanem azt akarja, hogy használjuk a magunk eszközeit. Talán még ez a püspök sem mondaná valakinek, akinek fáj a foga, hogy imádkozza el a rózsafüzért, és akkor meggyógyul a lyukas foga, hanem fogorvoshoz küldi. Hasonló a helyzet a pszichikai problémákkal is. Elismerem, hogy csak hasonló, és nem azonos, mert a pszichikai problémák esetén a hit, a meggyőződés, hatással lehet a gyógyulásra. Alapvetően azonban természetes, emberi problémákra emberi eszközökkel próbálunk válaszolni.

Persze, már volt részem olyan helyzetben is, amikor nem én küldtem valakit pszichológushoz, hanem a pszichológus küldött valakit hozzám. Vannak olyan jellegű problémák, amelyek terén a pszichológus bizonyul

felkészületlennek. Sajátos hivatásban élő Istennek szentelt személyek életében olyan nehézségek, de olyan energiák is jelen vannak, melyek más személyek esetében nincsenek. Hasonlóképp a mélyen hívő ember másképp reagál bizonyos helyzetekben, mint a nem hívő. A lelkiélet útjait, útvesztőit nem minden pszichológus ismeri. Ilyenkor jól teszi, ha lelki vezetőhöz fordul.

Mi a szentgyónás?

Igaz, hogy a szentgyónásnak van természetfeletti eleme, amely nem tárgy a pszichológiai elemzésnek, ilyen pl. a feloldozás, de a lelkiismereti vizsgálat, bűn felismerése, azok szavakba öntése, az önmaga vádolása, a bűnbánat kifejezése, az elhatározás mind olyan elemek, melyeket jogosan vizsgál a pszichológia.

Szeretném a szentgyónás néhány jellemvonását bemutatni, amelyek alapján világosan láthatóvá lesz, hogy nem lehet összekeverni a pszichoterápiával, sem a lelki vezetéssel, és hogy a szentgyónást nem pótolhatja semmiféle segítő beszélgetés.

A szentgyónás egy sajátos, egyedi, helyettesíthetetlen eszköz, melyet Isten felajánl minden hívőnek, aki megtapasztalta Krisztus követésének útján saját tévedhetőségét. Ahhoz, hogy e szentség megvalósuljon, szükség van az isteni működésre, de ugyanakkor emberi cselekvésre is.

Az evangéliumban a szentgyónásról a legmegfelelőbb képet Lukács evangéliumában olvashatjuk (7,36–50), ahol Jézus Simon farizeus házában találkozik a bűnös asszonnyal. A lényeges szavakat Jézus mondja ki: „Bocsánatot nyertek bűneid” (Lk 7,48). Ezek a szavak nélkül, e nélkül a feloldozás nélkül fölösleges lenne a bűnök beismerése. Minden szentgyónás egy személyes találkozás Jézussal, az irgalmas Istennel, aki az egyházon keresztül, a gyóntató szava által ugyanazt az üzenetet küldi: „Ne félj, szeretlek, mindennek ellenére az enyém vagy, és éppen, mert ennyire távol vagy, sebzett vagy, még inkább szeretlek”. Bűnösnek érezni önmagunkat, ezt jelenti végső soron, hogy vágyunk e szeretetteljes szavakra. Ebből a találkozásból születik a megváltottság öröme, és megerősödik a meggyőződés, hogy Isten szeret minket.

A gyónásban a megbocsátás megelőzi a bűnt, a gyónás célja pedig a megtérés.

A gyónás nem elsősorban arra való, hogy jobbak legyünk. Főként a megbocsátás ünneplése kell, hogy legyen.

A gyónás nem valamilyen tudásnak a közlése. Ami a gyónást kizárja (érvénytelenné teszi – jogi fogalmazással élve), az nem a tévedés, hanem a hazugság.

Akkor jó a személy hozzáállása a szentgyónáshoz, ha a vallásosságát elsősorban a szeretet irányítja. A bűn ugyanis a szeretet iránti hűtlenség és a szeretet visszautasítása, a bűnbánat pedig egyrészt felismerése a saját hűtlenségének, másrészt annak, hogy Isten hűséges minden hűtlenség ellenére. A keresztény bűnbánat nem menekülés akar lenni egy feldühödött istenségtől, se nem a magunk hiányosságainak az elítélése vagy annak helyrehozatala, hanem elsősorban annak az irgalmasságához való kiáltás, aki szeret minket. Arra a bizalomra alapoz, hogy a szeretet elfogadja a hűtlenséget is, melyet a bűnös bizalommal eléje mer tárni, így a saját bűnét paradox módon egyfajta szeretetaktussá alakítja. A megbocsátás válasz erre a bűnbánatra. A bűnt nem egy erőfeszítés fogja helyrehozni, hanem egy teremtő cselekedet. A bűnbevallás a jel, amelyen keresztül ismét elindul a párbeszéd, és Isten kegyelméből létrejön az új találkozás.

A szentgyónással szembeni elutasító magatartás lehetséges okairól

Néhány évtizede kezd problémássá válni a szentgyónás. Nem tudjuk eléggé értékelni a gyónást. Talán azért sem értékeljük eléggé, mert gyakran leragadunk annál a kellemetlen oldalánál, hogy fel kell tárni a saját bűneinket, pedig ez csak egy kis része a gyónásnak.

Felsorolunk néhány akadályozó tényezőt:

1. Személyes kiszolgáltatottság. A szentgyónás az egyetlen szentségi liturgia, amelyben a hívőtől azt kéri, hogy személyesen nyilvánuljon meg. Máshol csak befogad, ismétel és alkalmazkodik, itt önmagáról kell beszélnie.

2. Bűntudat és a bűn iránti érzékenység. A hívő meg kell tudja különböztetni a bűnöket azoktól az érzésektől, amelyek bűntudatot gerjesztenek benne. Az érzések se nem jók, se nem rosszak. Így nem lehetnek sem bűnök, sem erények. Más dolog, hogy követjük-e azokat az érzéseket, vagy sem. Csupán ez utóbbi tartozik a morális alá. A kettőt nem mindig egyszerű megkülönböztetni. Néha nem látják világosan a különbséget a felismert bűn és a pszichikai bűntudat között.

3. A szentgyónást több kritika is éri. Valóban, léteznek bizonyos veszélyek: a szentgyónással segíthetünk a neurotikus bűntudatok megszilárdulásában, táplálhatjuk egyes személyek infantilizmusát, függőségét és felelősségtől való menekülését, késleltethetjük Istennel és más személyekkel szembeni autonómia elérését.

4. Kulturális változások. Ma új formában merülnek fel a morális kérdések, s az a keresztény nevelés, melyben sokunk részesült, nem ad megfelelő útmutatást ezekhez az új kérdésekhez.

5. Szekularizáció. Bizonyos önállóságot követelnek az emberek maguknak a „klerikális hatalommal szemben”. Féltékenyen védik a saját lelkiismereti szabadságukat.

6. Az emberi tudományok kulturális hatása. Az emberi tudományok egyrészt gazdagítják az ember konkrét megismerését, másrészt bizonytalanságot szülnek, mivel kiemelik a tudatalatti befolyását a döntéseinkre. Innen a bizonytalanság: „ma már nem lehet tudni, azt hogy mi bűn és mi nem bűn; a papok nem mind ugyanazt mondják; egyáltalán létezik még halálos bűn? Miért gyónjak meg egy papnak?”

Mit várunk el a gyóntatótól?

Azt hiszem, az világos mindenki előtt, hogy, míg lelki vezető lehet világi is, csak felszentelt pap lehet gyóntató. Sőt, még a pap sem mindig gyóntathat, ő is a püspökétől vagy a helybéli ordináriustól kap erre joghatóságot.

Lévén, hogy a gyónásban meg kell különböztetni a bűntudatot az igazi bűnbánattól, a gyóntató papnak a magatartása nagyon fontos. Ez a magatartás a meghallgatásban nyilvánul meg. Látni fogjuk, hogy ezek a tulajdonságok nagyrészt szükségesek a lelki vezető és a pszichoterapeuta részről is.

1. Nem ítélni – a gyóntató belső szabadsága

Fontos, hogy a gyónó ne érezze magát elítélve. A pap csak Isten küldöttje, nincs joga elítélni, főként nem a saját kritériumai szerint. A gyóntató bensőleg minél szabadabb kell, hogy legyen azzal szemben, amit hall.

2. Önmagában képes legyen csendet teremteni

A gyóntató önmagát csak átmeneti helynek tekintse. Az igazi párbeszéd ugyanis a gyónó és Isten között zajlik. Ez bizonyos távolságtartást igényel azért, hogy ne saját magunkat vetítsük bele a gyónóba, és igazi empatikus megértésre legyünk képesek.

3. Felismerni a gyónó istenképét

Sok esetben a bűntudat olyan Istenre utal, aki nem Jézus Krisztus, hanem például egy bosszúálló csendőr, egy könyvelő, távoli és közömbös, vagy épp a halál Istene és az emberi öröm ellensége. A gyóntató igyekszik felismerni, hogy milyen Istenről van szó a gyónó esetében, és kell igyekezzen helyébe az evangélium Istenét helyezni.

4. Különbséget tenni a gyónás és a lelki vezetés között

A gyónás nem feltétlenül igényel sok időt. Szükség van készségre és másokra való figyelésre, de a lényeges dolgokra szorítkozik.

5. Rendelkezzék bizonyos pszichológiai ismeretekkel. Ennek szükségességét mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy nem csupán problémamentes, pszichikailag érett személyek jönnek gyónni.

Hogyan befolyásolhatják a pszichikai problémák a szentgyónást?

Mindenkinek joga van szentgyónást végezni, aki megkeresztelkedett, és vannak bűnei, akkor is, ha pszichikai problémákkal küzd, vagy épp terápiára jár. A pszichikai problémák azonban hatással lehetnek a gyónás milyenségére. Legfontosabb ilyen befolyásoló tényező a pszichikai bűntudat.

A pszichikai bűntudat hatása alatt lévő gyónó (pl. az aggályoskodó) a szorongástól akar megszabadulni, és a gyónásának tisztulási szerepe van, célja a megkönnyebbülés, nem pedig megtérés, a gyóntató részéről bátorítást, megnyugtatót vár el. Ilyenkor a személy általában kényszerrel érez arra, hogy ismétlje a gyónásait. Hiányzik a valóságérzet, inkább érzéseiről beszél, s vannak kiváltságos bűnök, melyekben megtestesül a személynek a neurotikus bűntudata, ezek viszont nagyon gyakran csak valami mélyebben levő problémát takarnak. S bár néha fontos lehet az ilyen személynek is lehetőséget adni, hogy kibeszélje magát, kicsit megnyugodjon, fontos felhívni a figyelmét (vagy súlyosabb esetben valami más módon rávezetni őt arra), hogy ennek a helye alapvetően nem a szentgyónás, s igyekezni kell megfelelő szakemberhez irányítani.

A pszichikai bűntudatot és a bűnbánat érzését a következők alapján különböztethetjük meg:

– a bűnbánat érzése a figyelmet másokra és Istenre tereli, míg a bűntudat esetében mindig én vagyok a központ.

– a bűnbánat érzésénél elevenen érzem, hogy rosszat tettem másoknak és Istennek, de bízom Isten megbocsátásában, a bűntudatnál mindig a múlton rágódom.

– a bűnbánat esetében egy konkrét és aktív szeretet van jelen (ez mozgat a másiknak a megértésében és elfogadásában), bűntudat esetében egy képzeletbeli lelkiség és hamis aszkétizmus, elsődleges jelentőséget a törvény kap.

Röviden tehát így tudnám összefoglalni a gyóntatás, lelki vezetés és a pszichoterápia kapcsolatát: Bár mindenik más (a szentgyónás az Istennel való kiengesztelődést és a megtérést, a lelki vezetés a keresztény számára az Isten akaratának felismerését és megvalósítását, a pszichoterápia pedig a személy kibontakozását akarja segíteni), sok esetben ugyanazzal a személlyel van dolguk, aki keresztény, tehát számára a kibontakozás egybeesik Isten akaratával, az Istennel és embertársaival való jó kapcsolat ápolásával. Épp ezért, a gyóntató, a lelki vezető és a pszichológus nem tudnak gyümölcsöző munkát végezni egymás segítsége nélkül.

Leó testvér előadása alapján (részletek)

Emese Párizsban*

*A cikk szerzője a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem mesteris diákja. 2011 elején három hónapot töltött cserediákként Párizsban. Az ő élményeiből nyújtunk ízelítőt ebben a rovatban, ott írt beszámolóiból idézve. Most még mindig a legelső, február 9-i (érkezése után tíz nappal írt) bejegyzés közlését folytatjuk, amiben legelső ottani benyomásait próbálta összefoglalni – beleértve a nehézségeket, itt meg az azokon való felülkerekedést is.

Most már jártam is egy pár helyen, meg megtudtam néhány információt (például hogy bizonyos múzeumok ingyenesek, mások időnként azok vagy fiataloknak azok – most már tudom például, hogy mire jó az uniós tagság, például mert bizonyos kedvezmények 18–25 év közötti uniós állampolgárokra érvényesek), s most már többször is volt, hogy erőt vettem magamon, s hazafelé megálltam valahol néhány órára járni egyet (naponta ennyi nem is megterhelő), s ez többször is szép élményeket hozott. Néha meg épp eltévedésnek vagy félreértésnek köszönhettem, hogy időnként olyan helyre kerültem, ahol volt egy kis eltölteni való időm. Ilyen volt például még múlt pénteken, amikor nem találtam az egyetem egyik épületét, így sétáltam egyet a Szajna-parton, az Eiffel-torony felé (néztem az épületeket, a hajókat, a vizet, az embereket, a forgalmat, az egyre közelebb kerülő tornyot – igazából távolról szerintem szebb látvány, mint közlől, fel pedig még nem mentem rá, mert felhős idő volt), majd onnan tovább egy kis kerten és néhány sétálóutcán keresztül a Saint François Xavier templom felé.

Vasárnap szép volt gyalogosan zarándokolni a magyar missziótól a Sacré Coeur templomig, sok kis utcácskán keresztül, imádkozva, aztán szétnézni a butikokban, majd felgyalogolni a lépcsőkön, zászlóval. A templomban magyarul is felolvasták az evangéliumot, s voltak egyetemes könyörgések is (merthogy most épp a magyar misszió volt a meghívott), s nagyon szép volt részt venni 15 keresztelésre készülő fiatal katekumenátusba való belépésén (ez egy szép szertartás, amikor egyenként megvallják hitüket, meg hogy meg szeretnének keresztelkedni, s papok megáldják őket a kereszt jelével – fülüket, hogy Isten igéjét hallgassa, szájukat, hogy Isten igéjét szólja, vállukat, hogy Isten terhét hordozza stb.). Voltak köztük négerek, arabok – de fehérek is (állítólag a franciák 34%-a ateistának vallja magát ☹). Utána sétálgattam kicsit a Montmartre-on, nézelődtem az üzletekben, üldögéltem egy kis parkban, csodáltam a kilátást (szépen látszik onnan Párizs), ekkor találtam a skype-os internetklubot is, s hazafelé még bementem a Saint Germain-en-Laye-i kastélyba is, ahol archeológiai kiállítás van, egészen bőséges.

Hétfőn kora reggel voltak óráim, délutánra már haza is értem, főztem (rizset és fasírtot), s pihentem (na ezek a veszélyes időszakok, ilyenkor kezdek el gondolkozni). Tegnap (azaz kedd) délután már valahogy volt kedvem járni valamerre – talán azért, mert este misére akartam menni, s a kettő között

valamivel ki kellett tölteni az időt. A Champs-Élysée-t választottam, mert az volt a Clichyből jövő metró mentén egy nagynevű állomás, s gondoltam, megnézem. A felszínre kibújva két nagy és elég szép épület van, a Grand Palais és a Petit Palais, utóbbiban művészeti kiállítás, amit ingyen meg lehet nézni (és most volt időszakos kiállítás is, két híres fényképész a világ minden részén készített művészi fotóiból, amik talán még jobban tetszettek, mint az egyébként értékesnek tűnő kiállítás, amely hosszú termeken keresztül tartott, s elég könnyű volt benne eltévedni). Itt tudtam meg azt is, hogy a város (értsd: Párizs) tulajdonában levő múzeumokba mind ingyenes a belépés, el is hoztam ezek hirdetéseit, hogy majd az érdekesebbnek tűnőket apránként beosszam a megnéznivalók közé. A múzeum után megettem a tízóraitam egy kis parkban, majd elkezdtem sétálni a Champs-Élyséen (ezt tartják Párizs egyik legelegánsabb utcájának, itt árulják a legmármárkásabb dolgokat, s talán itt a legdrágábbak a vendéglők), nézegettem a kirakatokat (divatcikkektől a legújabb autókig sok márka szerepelt), az épületeket, a vásárló, vendéglöző vagy fényképező turistákat, s így értem el a diadalívig, ahol nagy sietve bebújtam a föld alá az RER-hez (de persze elkéstem a miséről).

Ma (szerdán) újra kerestem egy másik épületét az egyetemnek, a város túlsó végén (Nogent-Sur-Marne-ban), nagy későre meg is kaptam, ahhoz, hogy kiderüljön, hogy az általam keresett kurzus múlt félévi (:))). Volt a közelben egy trópusi kertnek nevezett hely, mindenféle romos, dűledező keleti stílusú/mintájú épületekkel, ahol állítólag valamiféle kiállítás volt egykor, na itt sétáltam egy kicsit, innen visszafelé meg az RER-t keresve végigmentem egy hosszú utcán ahhoz, hogy a végén szembetaláljam magam egy térképpel, ahol a Vous êtes ici felirat (értsd: itt vagy – ilyen felirat és egy bekarikázott pont jelzi a térképen, hogy hol vagyunk.) a falu végét mutatta, így szépen vissza kellett forduljak, ami nem igazán esett jól. De kis késéssel így is visszaértem az egyetemre, s némi testgyakorlason kívül ez az utam jó volt arra is, hogy találkoztam a 14-es metróval is, aminek nagyon szép modern állomásai vannak (egyikszor egy nénivel lifteztem is), sőt voltak palmafák, zöld növények is az üveg mögött egyik állomás közelében. Órák után megint volt egy kis időm, s mivel mire észbe kaptam, már átszálltam az RER felé vivő metróra, ennek mentén kerestem valami biztatonak tűnő helyet a térkép alapján. Végül elmentem a végállomásig, ahonnan két megállót kellett visszafelé gyalogolni az RER-ig. Ez az út egy másik irányból, nyugat felől vezetett a diadalívhez, előbb viszont egy nagy hídról lenéztem az alul elmenő autókra és a naplementére, meg kicsit messzebb láttam néhány eléggé felhőkarcolónak tűnő épületet, aztán megindultam az utcán, néztem a szép, nagy, régi épületeket (egy igen elegánsban van például Québec éjjel-nappal

nyitva tartó képviselete), s figyeltem az egyre közeledő ívet, miközben egyre sötétedett (szeretem a szürkületet, olyan érdekes látni az est közeledését – érdekes például, hogy mikor későbbig van órák vagy járok valamerre, de még világosan bebújok a föld alá a metróhoz, s nyilván végig a föld alatt szállok át, mire a város határán túl kibújik az RER a föld alól, néha már teljesen sötét van, alig fél óra leforgása alatt). Mire a diadalívig értem, már sötét volt, de azért átmentem az aluljárón a nagy építményhez, ahol épp valamiféle katonai tisztelgés volt. Itt is kiderült, hogy ingyen felmehetek (ezúttal mint 18–25 év közti EU-állampolgár), amit persze meg is tettem (egy hatalmas csigalépcső van, következőkor megszámolom a fokait), s valóban azt kell mondanom, hogy nagyon szép innen a kilátás. Ittlétem óta ez fogott meg legerősebben (mondjuk a Sacré Coeur látványa sem semmi lentről, az épületek közül – az Eiffel-torony inkább a távolból érdekes, azt hiszem, nem hatott meg jobban, mint mikor a tévében láttam). Nézni fentről Párizst (ami nincs is nagyon kivilágítva, nem is annyira az épületek, mint inkább az autók fényei látszanak), s főleg az utakat, ugyanis a Diadalívnél fut össze (azt hiszem, körforgalommal megoldva) 16 útvonal (4 vagy 8 sávós, teljesen egyenes utak), te meg ott vagy középen, s nézed fentről az egészet, látszanak az utak (még a 8 sávós sem tűnik innen szélesnek) meg mellettük a nagyon széles, helyenként parkosított járdák, s a mindenhol érrefelé közeledő (vagy persze távolodó) autók. Meg kell nézzem mindezt egyszer nappal is.

Közben elkezdtem használni a kölcsön kapott fényképezőgépet is, s azt hiszem, ez is segített abban, hogy jobb kedvem legyen, kicsit visszatáljak magamhoz, megtaláljam a helyem. Jó érzés a különböző látványokat vagy érdekességeket megörökíteni, hogy majd megmutathassam, újranezzhesem. S kezdem észrevenni magamon, hogy sokszor van szemem meglátni a dolgokat (az már más kérdés, hogy ezt mennyire tudom képbe foglalni). Néha szemembe ötlík egy látvány, egy épület, egy érdekesebb graffiti, egy érdekesebb ember, helyzetképek, a mindennapi élet képei, hazai benyomások vagy épp otthonitól nagyon eltérő dolgok, multikulturalitás, különleges emberek, vicces helyzetek, feliratok, s jó érzés, amikor sikerül ezeket megörökítenem. Jó volt tegnap letölteni az addigi képeket, s végignézve elég sok jó dolgot láttam.

Kántor Emese

25 nap*

– compostellai élmények –

*Folytatjuk Reiczigel Zsófia beszámolóját 2009. júliusi compostellai zárandoklatáról.

Később kisütött a nap. (Nem eredménytelenül várták hát a lengyelek!) A föld azonban vizes maradt, így aznap nemigen tudtam letenni a hátizsákomat rövid időre sem. Délután négyig szinte megállás nélkül mentem. Akkor

megebédelttem egy városkában (megengedtem magamnak egy zarándokmenüt – ezek bőséges, finom és nem túl drága menük – bár azért annyira nem is olcsók), egy órát üldögéltem a vendéglőben, majd tovább indultam.

Az albergue-k többnyire tizenegy körül bezárnak, tehát ha épületben akartam aludni, akkor addig meg kellett érkezmem. Palace del Rei-t néztem ki szálláshelyül. Háromnegyed tizenegyre meg is érkeztem a városkába, ahol még meglepően sok ember sétálgatott az utcákon. Kérdezősködésemre megmutatták, merre van az albergue. Amikor azonban odaértem, sajnálkozva mondtak valamit a sötét ablakokra mutogatva – hogy már zárva van, vagy pedig, hogy már nincsen hely. Mégis meg kellett próbálnom megszállni, mert a következő szállás tíz kilométerrel odébb volt, és biztosan nem értem volna oda zárás előtt.

Az albergue egy emeletes ház volt. Az ajtó nem volt bezárva, beléptem, és egy sötét előtérben találtam magam. Köszöntem, de senki nem válaszolt. Kicsit továbbmenve egy lépcsőházat találtam, meg néhány bezárt ajtót. Mivel továbbra sem válaszolt senki, felmentem a lépcsőn az első emeletre. Itt is több ajtó volt, az egyik mögül hangokat hallottam kiszűrődni. Bekopogtam. A szobában egy csapat fiatal beszélgetett. Kérdeztem tőlük, nem tudják-e, hogy hol van a hospitalero (a szállás gondnoka). Azt mondták, lent. Visszamentem, de megint nem találtam lent senkit. Megint fölmentem (58 km sétát legjobban egy kis intenzív lépcsőzéssel lehet levezetni!), mondtam, hogy lent nincs senki, talán hazament a hospitalero, nem baj, ha már itt vagyok, elalszom a folyosón is, nem gond. Erre nagyon megijedtek, tanácskoztak rövid ideig, majd azt mondták, hogy a folyosón ne aludjak, mert jönnek reggel, meglátnak, és nagy baj lesz, akkor már inkább aludjak náluk a szobában, ha nekem tényleg nem baj, hogy a földön alszom. Hát, nem volt baj, fedél volt a fejem fölött, mosakodni is tudtam a fürdőszobában, mi kell még? Sőt, kaptam még tőlük egy csomó izolírt, mert nekik volt ágyuk, így egészen kényelmesen aludtam. Mondták, ők hajnalban kelnek, öt órakor, nem baj-e? Mondtam, hogy én is valahogy így tervezem, úgyhogy kifejezetten örülök. Aztán már csak arra figyelmeztettek, hogy reggel ne találkozzak a hospitalero-val, mert ő egy „mérge ember”.

Másnap délután beszélgettem olyan zarándokokkal, akik szintén ebben az albergue-ben akartak aludni az este, de már nem volt hely, és a hospitalero nagyon durván elzavarta őket, egy spanyol cserkészcsapat pedig végighallgatta az esetet – hát, valószínűleg a cserkészekkel találkoztam, és ezért ijedtek meg annyira, mikor a folyosón akartam aludni...

Mindenesetre, ha a galíciai emberek nem is túlságosan barátságosak, azért, ha nagy szükség van rá, akad egy cserkészcsapat, aki befogadja a fáradt zarándokot... :)

24-én, pénteken hajnali háromnegyed ötkor keltem Palace del Rei-ben, Santiago-tól 72 km-re. Általában is korán kel a zarándok, de azért úgy látszik, ennyire nem, legalábbis, amikor induláskor, negyed hatkor megláttam, hogy még teljesen sötét van, meglepődtem. [...]

Éreztem, hogy a lábamnak nem tett jót a reggeli rohanás, igyekeztem lassan és pihenősen ballagni, hátha rendbejönnek a lábaim. [...] Hogy kicsit mégis könnyebb legyen, az egész úton magammal cipelt, de nem használt fáslikat rátekertem a lábamra, mert valahogy kigondoltam, hogy a lábszáram azért fáj, mert a bokámat megerőltettem, és ha a bokámra fáslit rakok, az jó lesz. És tényleg jó lett, végig bírtam menni az úton, és nem fáj jobban a lábam, sőt, szinte elmúlt. Este tíz előtt megérkeztem a szállásra, ahonnan már csak húsz kilométer volt Santiago. (Ez az érkezés nem túl korai, de mindenesetre jobb, mint az előző napi háromnegyed tizenegy. Még világos volt!)

Természetesen a szállások már mintegy nyolc órája tele voltak. Azért megkérdeztem, hátha... De nem, a galíciaiak nem engednek földön aludni sem. Menjek csak a privát szállásra, és fizessek többet. Igen ám, de addigra már a privát szállások is tele voltak. Közben egy magyar sráccal találkoztam, Tamással, aki idegesebb volt, mint én, hogy akkor hol fogok aludni. (Én valahogy úgy voltam ezzel, hogy valahol majd csak elalszom. Ha eddig is mindig sikerült, biztosan utolsó nap sem lesz másképp.) Végül egy tornacsarnokba küldtek, hogy ott ingyen elalhatnak azok, akiknek sehol nem jutott hely. Elég kísérteties volt, mert le volt rakva sok hátizsák, de sehol senki. De elég késő volt már, fél tizenegy, és nem értem rá sokat töprengeni, az első a tisztálkodás volt. Miután megállapítottam, hogy van folyóvíz, megnyugodtam. Lezuhanyoztam, haját mostam, meg kimostam az összes ruhámat, bár tudtam, hogy nem fog megszáradni másnapra, de mégiscsak tiszta ruhában érkezzek meg. Mire ezzel elkészültem, lassan megérkeztek a többiek, kicsit beszélgettünk. Ekkor megjelent Tamás. Közölte, hogy nagyon ideges, hogy itt alszom, inkább menjek át az albergue-be, majd valahogy megoldja a koreai haverjaival, hogy be tudjak menni, de ne maradjak itt. Bár én akkor már nyugodt voltam, mert láttam, hogy teljesen normális emberek vannak a tornacsarnokban is, végül rábeszélte, hogy menjek át. (Az igazi dologról, ami miatt jó lett volna albergue-ben megszállni, egy mosó- és szárítógépről, már úgysis lekéstem, fél tizenkettőkor már nem lehet mosást indítani.) Átmentünk,

útközben elmesélte, hogy ha a hospitalero hazament, és nyitva hagyta az ajtót, akkor egyszerűen besétálunk, ha viszont be van zárva az ajtó, akkor a koreaiak kinyitják a konyhaablakot, és segítenek bemászni. De az ajtó nyitva volt. Ez volt a második éjszaka, amit teljesen szabálytalanul úgy töltöttem egy szálláson, hogy a hospitalero még csak nem is tudott rólam. S még ágyat is kaptam, Tamás aludt a földön – ami szerintem nem volt jó ötlet, mert én elég jól alszom a földön is –, de erről nem lehetett lebeszélni, mert azt mondta, hogy most éppen olyanja van, hogy meg szeretne menteni valakit. Én meg éppen alkalmas voltam erre.

Majd éhen haltam, s minden zárva volt már, így kénytelen voltam a tartalékokat enni, ami sósmogyorót és étcsokit jelentett, de sovány vacsora volt.

Másnap hajnalban felkeltem, csináltam egy nagy hülyeséget (befásliztam a lábamat, de nem kötöttem be előtte a feltört sarkamat, és zoknit sem húztam – soha ne tudjátok meg, milyen volt este kitépni a sebből a fáslit és a zuhany alá tartani a lábamat!), és elindultam az utolsó húsz kilométerre.

– folytatjuk –

Reiczigel Zsófia

„Ki vagy te, édes Istenem? S ki vagyok én?”

Saját bűnösségünkkel és a világ bűneivel szemben különböző attitűdöket vehetünk fel. Beszélhetünk részletező őszinteséggel a bűneinkről úgy, hogy éppen a bűn mivoltukat tagadjuk. Ilyenkor nyílt szókimondásunkkal épp elbújunk az önmagunkkal való szembenézés és mindenfajta számonkérés elől. Nem komplexusainkba, hanem a nyíltságba rejtezzünk, ahonnan kiáshatatlanok vagyunk. Ha valaki „bevallja”, hogy ezt és azt a bűnt követte el, sokan méltányolják, elismerik, s ha ráadásul vulgárisan fejezi ki magát, netán trágárkodik is, még nagyobb lesz a hitele, mert személyében valaki nevének nevezi a dolgokat. Mindenki vétkezik, de ez az ember „legalább” bevallja. Ezt a jelenséget megfigyelhetjük a mai szépirodalomban. E gondolkodásmód alapján téves ideológia áll: a parttalan erkölcsi liberalizmus valójában paradox módon épp a determinizmusból táplálkozik, azért szabad mindent az egyénnek, mert hiába tiltanak meg, neki valamilyen belső vagy külső kényszerből meg kell tennie. A bűn ebben a fölfogásban valami kívülről az emberre támadó, váratlan és kivédhetetlen jelenség, amelyet a pszichológusok talán tudnak analizálni, és ennek alapján megmagyarázni, de az ember, akivel megtörténik, tehetetlen vele szemben.

Lehet olyan attitűdünk, amelyben a bűnt erkölcsi vétségként fogjuk fel, s csupán a szabályok megszegésének szintjére redukáljuk. Ám a bűnnek pszichológiai, társadalmi kiterjesztésén túl van egy sokkal mélyebb

vonatkozása, a személyes Istennel való egzisztenciális kapcsolat fájdalmas sérülése. Míg az első kettő következményeit az ember tudja oldani, a transzcendens vonatkozást csak az Isten állíthatja helyre. Jézus azért adta életét értünk, hogy ezt a természetfeletti vonatkozást gyógyítsa meg bennünk. Ám ezt az ingyenes ajándékot nehezen fogadjuk el. Úgy véljük, hogy a kereszttáldozat ügye nem ránk tartozik, hanem azokra, akik Jézus idejében Palesztinában éltek. Jézus haláláért másokat okulunk, Pilátus szavait ismételtetjük: „Ennek az igaz embernek vére ontásában én ártatlan vagyok” (Mt 27,24). Ezzel szemben hitünk legbenszejéhez tartozik, hogy „Krisztus vétkeinkért halált szenvedett” (Róm 4,25). Ha azt mondjuk, bűn nélkül vagyunk, hazudunk. Ha viszont azt mondjuk: „Jézus a mi bűneinkért halt meg”, ugyanazt jelenti, mintha azt mondanánk „Mi öltük meg Jézust!”. Amíg át nem éljük ezt a belső válságot, ezt a „félelmet és rettegést”, nem leszünk igazán érett keresztények, hanem kereszténységünk megmarad embrionális állapotában, és várakozik arra, hogy kijusson a fényre. Amíg sohasem érezzük teljesen elveszettnek, ítéltre méltónak, addig nem tudjuk, mit jelent Krisztus vére által üdvözülni, nem tudjuk, mit beszélünk, amikor Jézus Megváltónknak nevezzük. Csak az ismeri igazán Jézus szenvedéseit, aki meg van győződve arról, hogy az ő műve, ő maga okozta neki.

Erre a válságra kétféle megoldás kínálkozik: a Júdasé, aki miután rádöbbsent, hogy elárulta az ártatlan vért, elment, és felakasztotta magát, vagy a Péteré, aki kiment, és keserves sirással bánta meg bűneit, s ezzel válhatott a megváltás örömhírének hiteles hirdetőjévé és tanújává.

Akik az egyházat azzal vádolják, hogy ekleziogén neurózist okoznak tagjaikban a bűnbánat hirdetésével, elfeledkeznek arról, hogy nemcsak a bűnbánatot, hanem a bűnbocsánatot is hirdetjük. A cél nem az állandó aggályos rettegés a bűntől. Fontos, hogy eljussunk az önvád állapotából a bűn bevallásának állapotába. Ez a lépés a hithez hasonlóan kegyelem, és nemcsak tőlünk függ, hanem a Szentlélek működésétől, aki „meggyőzi a világot a bűnről” (Jn 16,8). S ha még nem jutottunk el ide, kérhetjük ezt a kegyelmet Istentől. Abban reménykedhetünk, hogy aki már vágyakozik a bűnbánatra, el is nyerte azt.

A bűnök megvallásával az ember megengedi Istennek, hogy önmaga lehessen, vagyis az Isten, aki megbocsátja a bűnöket. Isten irgalmazni akar a világnak, de nem teheti, amíg az ember tagadja a bűnét. A szentgyónás szentségében hatalmas ajándékot kaptunk Istentől, hogy bűneinket megvallva elnyerhessük az ő bocsánatát, mint szeretetének ingyenes ajándékát.

Sikerült-e felismernem saját bűnösségemet? Eljutottam-e az önvád állapotából a bűn bevallásának állapotába, és az Isten irgalmas, megbocsátó szeretetének megtapasztalására?

Forrás:

BARSI Balázs: Bűn, büntudat, bűnbánat. In: Az életszentség titka. Sümeg, 2006.

CANTALAMESS, Raniero: *Megöltétek a Názáreti Jézust*. In: *A Megfeszített Krisztust hirdetjük*. LÉLEK és ÉLET Alapítvány. Budapest, 1995.

Nagy Lilla

Francesco testvér nyomán

– híres ferences harmadrendiek –

Pallotti Szent Vince (1795–1850)

Rómában született, szentéletű szülők gyermekeként, akikről már nagyon korán hitet és istenfélelmet tanult. Gyermekkorában nagyon gyenge tanuló volt, tanítója, egy piarista atya azt is mondta róla: „Egy kis szent ő, csak kár, hogy butácska”. Anyjával együtt aztán elkezdett bensőségesen imádkozni a Szentlélekhez, és segítségével végül a legjobb tanulók egyike lett. Aztán megkapta a hivatás kegyelmét is. Kisapoként írt sorai megéreztetnek valamit szenvedélyes természetéből: „*Isten mindenben és mindenkor! Semmit sem akarok, ami nem tetszik Istennek, semmit, semmit, semmit, de mindent, mindent, ami tetszik Istennek. Istent keresem egyedül, egyedül, egyedül!*”

Vince számára Isten elsősorban a végtelent, a mérhetelent, a végtelenül szentet és tökéleteset jelentette, akinek irgalmához bármikor odafordulhatunk, s akinek végtelen irgalmával szemben önmagát semminek érezte. „*Semmi és bűn az én egész gazdagságom, semmi és bűn az én egész életem. Am Isten szeretete és nagy irgalmassága által Urunk, Jézus Krisztus egész élete az én életem.*”

1818-ban pappá szentelték, később doktorált filozófiából és teológiából, majd segédtanár lett a Sapienzia egyetemen. Figyelme azonban barátja, Bufalo Szent Gáspár hatására egyre jobban az apostolságra és a karitatív feladatokra irányult. Esti iskolát alapított az iparos- és munkásfiatalok számára, rendkívül sikeres lelkigyakorlatokat tartott, s állandóan úton volt, ígét hirdetett, és gyóntatott.

Alig harminckét évesen a római szeminárium spirituálisa, majd más szemináriumok és kolostorok gyóntatója is lett. A leggyakrabban igénybe vett gyóntatóatyák és igehirdetők közé tartozott, egyszerű prédikációi számtalan megtérést idéztek elő. Nagyon fontosnak tartotta, hogy az igehirdetők ne csak készüljenek, és minél egyszerűbben próbálják elmondani a legfontosabb igazságokat, s ezáltal felébreszteni a hitet, hanem mindig imádkozzanak prédikálás előtt, bízzanak az őket hívó Istenben, s kérjék, hogy ő prédikáljon

általuk („*Tüntess el engem, és lépj Te a helyembe!*”). Szent Vince gyakran kérte is az Úrtól: „*Zúzd össze az életemet, és ülted a helyébe a tiedet!*” Ennek fényében nem riadt vissza a megaláztatásoktól sem, erős lélekkel, Istenben bízva viselte azokat, tudva, hogy szükségesek lelke mind jobb megtisztulásához. Sosem törekedett magát az emberek szemében igazolni, sokkal fontosabbnak tartotta az Istentől rendelt feladatában való hűséges kitartást, s ezáltal sikerült megújítania közösségei vallási életét.

A katolikus élet megújítására egyetemes zsinatot javasolt a pápának, s kigondolta a katolikus apostolság világméretű, hatalmas tervét is. Ennek érdekében szerinte a különféle apostoli tevékenységeket egységes szervezetté kell összefogni, aminek célja „*az igaz hitet minden nem katolikus közt elterjeszteni, a katolikusok hitét újból felébreszteni, megőrizni és további növekedésre segíteni; egyetemes szeretettel – melynek az irgalmasság testi és lelki cselekedeteiben kell megnyilvánulnia – oda hatni, hogy a világ megismerje: Isten a végtelen szeretet*”. Ehhez minden katolikusnak, papnak, szerzetesnek és világi embernek egyaránt apostolnak kell lennie, képességei és lehetőségei szerint felebarátja üdvösségén kell munkálkodnia. Ezért ha mást nem is tud, kötelessége legalább, hogy imádkozzék, és jó példájával felebarátja épülésére szolgáljon. Ehhez az apostoli munkához, a különféle katolikus vállalkozások egyeztetésére, összeszervezésére, anyagi és imai háttér biztosítására alapította a Katolikus Apostolság Társaságát (ami később a Missziók Jámbor Társaságává alakult) és egy női kongregációt, ezért XI. Piusz az Actio Catholica előfutárának nevezte. Vince ugyanakkor szíven viselte a missziók ügyét, s sokat tett a keresztények egysége érdekében is (például ő hívta életre azokat a nagyszabású ünnepeket, amelyeket évenként tartanak vízkereszt oktávája folyamán a San' Andrea-templomban az ortodox egyházzal való újraegyesülés végett).

Tagja volt a ferences harmadrendnek is, Szent Ferenc lelkületét egész életében igyekezett követni. Működésének talán legfontosabb hozadéka, hogy nemcsak önmagát, hanem másokat is Istenhez tudott vezetni (nagyobb szabású indítványokkal, de személyes, az egyes emberekhez lehajló beszélgetésekkel is). A hívek is tudták, hogy karizmatikus kegyelemmel felruházott férfi, így gyakran hívták haldoklók ágyához és kivégzés előtt álló gonosztevőkhöz. Egyszer egy halálosan beteg öreg katonáról hallott, aki töltött revolverét a párnája alatt tartotta, hogy lelője a papot, aki megkísérli, hogy felkeresse. Vince épp ezért öreg nőnek öltözött, és olyan kedvesen elbeszélgetett a beteggel, s addig szolgálta, amíg végül egészen megnyerte, így az megengedte, hogy meggyóntassa.

A halál is szeretetszolgálat miatt érte, alig 55 évesen. Köpenyét ugyanis odaadta egy fagyoskodó embernek, úgy ült be a gyóntatószékbe, s ettől halálos kimenetelű tüdőgyulladást kapott.

Ma már a szentek között tiszteljük, emléknapja: január 22. Élete a szeretetszolgálat és apostolkodás nagyon szép példája.

Forrás:

KOVÁCS Kalliszt OFM: *Ferences szentek, boldogok – 2009*;
<http://www.katolikus.hu/szentek/0122-266.html>.

Kántor Emese

Szamártestvér

– rovat a makacs és bohókás emberi testről –

A skizofrénia

A skizofrénia fogalmának nevét a svájci Eugen Bleuler pszichiáter alkotta meg a XX. század elején a görög „skizo” – hasít – és a „phren” – szellem – szavakból. A skizofrénia nem egységes kórkép, összefoglaló neve a pszichotikus állapotok közé sorolt agyi betegségeknek, melyeknek közös jellemzője, hogy a beteg akarata, gondolatai és érzelmei szétesnek. A pszichotikus állapotok a realitásérzék elvesztésével, érzékcsalódásokkal, hallucinációkkal, az érzelmi élet zavarával, téveszmékkel, tudatzavar jelentkezésével járó elmeegógyászati betegségek. Ez az állapot más betegségekben is előfordulhat, amikor a felsorolt tünetek közül csak egy-egy dominál. Mai nézeteink szerint több tényező játszik szerepet kialakulásukban, de e kórképek kiváltó oka lényegében ismeretlen. A betegség jellemzően serdülőkor és 30 éves kor között alakul ki. A betegek többségénél, 75%-ánál már kamaszkorban jelentkeznek a jelei. A betegség gyakorisága férfiaknál és nőknél egyaránt 1% körüli, a férfiaknál általában fiatalabb életkorban jelentkezik először. Az első tünetek megjelenésének ideje jellemző a skizofrénia egyes formáira. Hazánkban az előfordulási gyakoriságnak megfelelő mintegy 100.000 skizofrén beteg él, nagyobbik felük pszichiátriai kezelés alatt, de csak 5-10% szorul állandó kórházi kezelésre. A skizofréniahoz gyakran társul alkohol- és drogfüggőség, mértéktelen dohányzás, erős az öngyilkossági hajlam. A betegek 15-20%-ánál ez a közvetlen halálok.

A betegség okai nem egészen ismertek, inkább hajlamról vagy fogékonyságról lehet beszélni, amely nem egy, hanem sok tényező együttes megléte esetén alakul ki. A betegséget súlyos lelki megterhelés, feszültség, stressz, baleseti trauma, gyógyszer- vagy droghatás, egyéb környezeti és pszichés hatások hozhatják felszínre, majd erősíthetik.

A legfontosabb hajlamosító tényezők a következők. Genetikai adottságok: A skizofrén betegek rokonainál valamivel nagyobb a megbetegedés kockázata. A központi idegrendszer bizonyos anatómiai eltérései is gyanúsíthatók azzal, hogy összefüggésben vannak a betegséggel, ezt a betegség idegfejlődési elmélete tárgyalja. A biokémiai elmélet az agyi anyagcserezavarokat tartja felelősnek a skizofrénia kialakulásáért. A dopamin nevű neurotranszmitter mellett más idegi hírvevő molekulákról is feltételezhető, hogy anyagcsere-folyamataik felborulása hozzájárul a betegség kialakulásához. Ezek felderítésének a kezelésben lehet jelentősége. Az anyagcsere-folyamatok hibái összefüggnek azzal, hogy az agy egyes területein az idegsejtek túlműködnek. A betegség pszichodinamikai megközelítése szerint az emberi életösztön, a libidó az „én”-re, az „ego”-ra koncentrál, ezt szállja meg. Ennek következtében nem alakulhatnak ki érzelmi és szeretetkapcsolatok. A skizofrénia pszichoszociális elmélete feltételezi, hogy a genetikai meghatározottság talaján, a biokémiai, illetve az idegfejlődési rendellenességek egyfajta sérülékenységet jelentenek a betegség szempontjából, amelyet a családi, pszichológiai és környezeti faktorok javíthatnak vagy ronthatnak. Az elmélet szerint a stressz – akár negatív, akár pozitív életeseményhez kapcsolódik – befolyásolhatja a betegség megjelenését. A hajlamot bizonyos személyiségjegyek is mutathatják. A későbbi skizofrén betegek sokszor betegségük előtt is félénk, visszahúzódó, érzelmileg érzékeny, sebezhető emberek voltak, viszonylag kevés és nem túl szoros baráti kapcsolattal.

A skizofrén betegek 20%-a életében egyszer esik át pszichotikus állapotba, és rövid kezelést követően a betegség nem jelentkezik. A betegek 60%-ára jellemző, hogy a betegség fellángolása többször ismétlődik, különböző formában. Szintén a betegek 20%-ánál figyelhető meg, hogy a betegség kezdetét követően állapotja folyamatos gyógyszerelés mellett is rossz.

<http://www.hazipatika.com/services/betegseglexikon/view/Skizofrenia?id=50>

Eszter

Lelki horoszkóp:

„Mi nem hiszünk horoszkópokban, de az alábbiak mindenike vonatkozhat rád, mert az év minden hónapjában lélekben újjászülehetünk.” (Leó tv.)

Kos (március 21.–április 20.):

„Ha csak akkor imádkozunk, amikor szükségünk van segítségre, az ima a gyengék eszköze marad, akik nem tudják maguk megoldani a problémáikat. A szüntelen, éjjel-nappal imádkozás, amelyről Jézus beszél, a vele való elszakíthatatlan kapcsolatot jelenti. Ő az én életemnek a központja. Ha ez nincs meg, akkor az imánk csak üzletelés Istennel.”

Bika (április 21.–május 20.):

„A Jézus-féle engedelmisségben nincs előre leszögezett program, hanem néha olyan spontánul változnak a dolgok, a tennivalók, hogy nem győzzük követni. Semmit sem lehet előre tudni, ezért állandóan figyelni kell az újabb utasításokra. Csak egy biztos, hogy az Úr vezet, és úgy a legjobb, ahogy ő akarja. Nem az a fontos az Úr szemében, amit megvalósítunk, hanem ahogy válaszolunk az Ő felszólítására.”

Ikrek (május 21.–június 21.):

„A legnagyobb botrány, amivel másoknak árthatunk, ha közöttünk nincs békesség, ha ellenségesen viszonyulunk egymáshoz. A kiengesztelődés, a megbocsátás a legjobb gyógyír erre. Makariosz mondása jusson eszünkbe: ha a testvéred megbántott, őrizd a nyelvedet, hogy ne szóljon hozzá haraggal. Emlékezz, hogy testvéred ő neked, és hozzád hasonlóan Isten képmása, akit a közös ellenség fenyeget.”

Rák (június 22.–július 22.):

„Néha azon kapom magam, hogy bizonyos dolgokat megengedek magamnak, mert most még Jézus távol van. A baj az, ha távol érzem magam Tőle. Nem arra akarok törekedni, hogy nehogy rajta kapjon valami kópéságon, ha váratlanul megérkezik, hanem, hogy közel éljek hozzá. Ez megváltoztatja az életemet.”

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

„Az a szent, aki nem igyekszik megmenteni a bűnöst, csak gyönyörködik a maga szentségében, az hamis szent, olyan, mint a művirág. Távolról szépnek látszik, csak amikor közelebről megnézi az ember, akkor látja, hogy nincs benne élet, mesterséges. Az igazi szent Istennel kezd együtt gondolkodni, azt kezdi akarni, amit Isten is akar, azt szeretni, amit Isten is szeret.”

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„Jézus olyan boldogságról beszél, amely akkortól kezdődik, amikor az evangélium szerint döntesz egyes helyzetekben és nem a világ mentalitása szerint. Bárki vagy, bármilyen körülmények között élsz, szentté lehetsz. Nem mondhatod, hogy ha máshol élnék, ha mások lennének a társaim, ha más lehetőségeim lennének, ha tehetségesebb lennék. A szent élet magva ott van a szívünkben, és képes kicsírázni, és gyümölcsöt teremni.”

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„Az Isten akaratában nem kell mindig a logikát keresni, nem mintha ésszerűtlen lenne, csak mert meghaladja a mi megértésünket. De nekünk is meg kell küzdenünk azért, hogy oda tudjunk simulni ahhoz, amit Isten kér tőlünk. Ez lehetetlen lenne, ha nem szánánk időt arra, hogy imában megtudjuk, megértjük Istennek a konkrét tervét az egyes helyzetekben.”

Skorpió (október 23.–november 21.):

„Jó tudni, amikor emberek gonoszságával találjuk szemben magunkat, hogy nem tudják ők sem megakadályozni, hogy Isten terve megvalósuljon az életünkben, de ehhez érdemes időnként odafigyelni, hogy merre van a mi Kotlónk, hogy ne távolodjunk el nagyon tőle.”

Nyilas (november 22.–december 21.):

„Az Isten országából nem a gyengeségeink, tévedéseink zárhatnak ki, hanem a gőg, a nagyravágyás. Csak az lehet az Isten országának polgára, aki mer kicsi lenni. Ez nem annak a kicsinysége, aki önmagát nem tudja értékelni. Az ilyen ember nem örvend annak, hogy kicsiny, hanem bánkodik miatta. Az igazi kicsi az, aki nem tartja megalázóznak testvérei szolgálatára lenni.”

Bak (december 22.–január 19.):

„Érdekes, amit Jézus ajánl hallgatóinak, akik bármennyire törekszenek, úgysem elég jók, szentek, tiszták. Tegyenek jót azokkal, akik rászorulnak, és tisztákká válnak. A másokhoz való jószágunk fog megtisztítani minket. Kezdjük egymással.”

Vízöntő (január 20.–február 18.):

„Ha valaki nem talál magának valamit vagy valakit, amiért vagy akiért érdemes meghalni, odaajándékozni az életét, az nem tudja életének értelmét megtalálni.”

Halak (február 19.–március 20.):

„Ma felemelt tekintettel akarok élni, az örök élet szemszögéből látni a dolgokat, az eseményeket, még azokat is, amelyek fájdalmat okoznak, vagy félelemmel töltenek el. Nem a pusztulásom következik, még akkor sem, ha közeledik a halálom, hanem a megváltásom beteljesedése.”

A gondolatok Leó testvér predikációiból származnak.

Léonie

Hajnali csend

– folytatásos regény –

XXII. fejezet

Minden olyan éjszaka, amelynek reggele valami újat hozott, szorongással töltötte el Myeon Hwa-t. Szerette a nyugalmat, a boldog békeidőket, a megszokott dolgok ritmusát, az ebből való kizökkenés felborított benne valamit. Most, hogy lassan egy éve nem látogatta meg a hűgát, óriási távolságot sejtett kettőjük között. Egyébként is szinte egymás ellentéte voltak. Mee Geum szókimondó és lázadó alkat, ő pedig hallgató és engedelmes. A szigorú hercegnő, akinek az udvarhölgye volt, arisztokratikus és hideg magatartásával szintén ijesztette. De a legidegenebb a palota volt.

Szöulban négy palota volt, északi, nyugati, déli és keleti királyi lak, mindannyi külön épület, jobban mondva épületcsoport. Valamennyit nagy kiterjedésű kőfalöv vett körül. A király ezidőtájt az új, déli palotában lakott,

közvetlenül az orosz követség szomszédságában. A királyné meggyilkolása óta üresen állt az északi palota, a király sosem mert többé oda visszatérni. Mee Geum naturalista módon mesélte el neki az esetet. Egy éjjel két-háromszáz forradalmár és japán fölfegyverkezve az erdő felől átkelt a falakon. Megtámadták a kis filagóriát. Az őrség elfutott. A király elrejtőzött. Akit leginkább gyűlöltek a japánok, az a királyné volt. Magukkal hozott arcképekről hamar fölismerték. A borzalmas gyilkosság után, amiről egy ideig csak mendemondák jártak, hiszen alig mertek beszélni róla, a rettenetesen eltorzított hullát a szomszéd berek széléig hurcolták. A gallyakból aztán máglyát rakva elégették, hogy áldozatuknak még csak pora se maradjon. Később a hamvak között egy hüvelykujjat találtak meg. A megszenesedett porcot pompás koporsóba zárták. Nemzeti ünnepélyek közt temették el. Kincsek árán sírokat ástak, pagodát építettek fölé. De minthogy a csillagjósok azt mondták, hogy mindez nem volt elég, folyamatban van egy új temető választása más helyen, ásnak új sírokat, építenek új termeket, emelnek magasabb emlékeket.

A király tehát bánatában a déli palotába költözött, ahova maga mellé vette a régóta megözvegyült testvérét, Seong Won hercegnőt is. Azóta csak ritkán találkozhatott a két testvér. A királyi palotában szigorú szabályok és biztonsági intézkedések védték a királyi család életét.

Ezen a reggelen Min asszony sejtelmekkel tele bocsátotta útra a lányát. Ő maga nem ment vele, betegségére hivatkozva. De az a néhány súlyos szó, amit a férjével váltott, bár tartalmilag nem mondott sokat, de meggyőzte őt arról, hogy most nemsokára sínre kerül idősebb lányának sorsa. Hogy miért kellett ennyi intézkedést tenni, nem tudta, de amikor Hye Seon, a dajka sok szerencsét kívánt a lánynak, mondván, hogy aztán legyen szép, hátha meglátja egy királyi herceg, és feleségül veszi, akkor megremegett egy pillanatra a szíve, és bár rápirított a szolgálóra, az ő fejébe is szeget vert a gondolat.

Myeon Hwa a lehető legelőkelőbben volt öltözve az alkalomhoz, a hagyományos hanbokba, amelynek meggyiszínű, mell alatt végződő felsőrésze alatt ezüstszínű selyemruha volt. Sötét haja befonva, bordó szalaggal. A hideg miatt sötétzöld köpenyt is vitt magával. Bordó szövettel fedett gyaloghintóban ment, amelyet két szolga vitt a vállán, és egy szobalány kísért, akit Min asszony nemrég fogadott fel a lánya mellé. A hordszék nem volt nagyobb egy lánánál, eléggé össze kellett kuporodni benne, de a koreai számára ez egyáltalán nem volt szokatlan.

Myeon Hwa csak a palota bejáratánál szállt ki, onnan tovább egyedül ment. Amint átlépte a fegyveres katonákkal ellátott kaput, egy éles keleti

vonásokat viselő, élénkszemű, csinos fiatal hölgy várta, sötétzöld köpenyben, udvarhölgyviseletben: Mee Geum.

– Nővérkém! Gyere gyorsan, amíg tiszta a levegő! – súgta neki diszkrétan az élénken ragyogó szem.

– Miért, nincs itthon a hercegnő? – súgta vissza Myeon Hwa reménykedve, miközben elindultak a palota melléképületei felé, ahol a hercegnő rezidenciája volt.

– De igen, de ma gyengélkedik. De most nem jön remélhetőleg a nyakunkra a király. Gyakran felkeresi a testvérét. Zaklatott itt az élet, és sokat kell az ajtóban álldogálni – sóhajtott fel a fiatal lány. –Menjünk a szobámba.

Az apró kövek finoman recsegték a talpuk alatt. Myeon Hwa aggódalmasan tekintett körül. Kis udvarba érkeztek, amelyet igen gondosan elrendeztek. Az udvarhölgyek szállása közvetlenül a hercegnő lakosztálya mellett volt, nem csoda, mert itt állandóan rendelkezésre kellett álljanak az udvar szokásai alapján.

– Bárcsak ne jöttem volna ide soha! – törte meg a panaszkodásra éhezett Mee Geum a csendet. – Nehogy azt hidd, előkelő életet élek! Szolgáló vagyok, akárhogy vesszük, és a rang ezen keveset segít. Nővérkém, boldogtalan vagyok! Te légy okosabb... – itt szipogásba torkollt a panasz. A nagy fekete szemek elhomályosultak. Myeon Hwa megdöbbenve reagált a vallomásra: szóhoz se jutott.

– Voltál te valaha szerelmes? – folytatta a fiatalabb lány elmázolva egy aprócska könnygyémántot a szeme sarkából.

– Nem...te tudod, hogy én szerzetesnek készültem. Az én lelkem nem fogékony az ilyesmire. Sohasem érdekelték a férfiak. Anyánk se boldog...

– Ne beszélj butaságokat, kérlek. Nekem nem szabad férjhez mennem soha, legfeljebb a király ágyasa lehetek, de te még boldog lehetsz. A kolostort verd ki a fejedből! – válaszolt vissza indulattal teli hangnemmel Mee Geum. Myeon Hwa azonban nem vette a lapot, és csak saját helyzetére koncentrált.

– De Mee Geum, miért beszélsz így? Azt hittem, te megértesz. Te is önként választottad ezt az életformát. Különbömben apám megtiltotta, hogy a Yeo Rae kolostort látogassam. Képzeld, valami tanításról beszélt...

– Apánk a fellegekben jár. Koreai nő nem szokott iskolába járni, hacsak nem a királyi család tagja. Te így is eleget tanultál bátyánktól. Egyébként, milyen furcsa, a tegnap azt mondta a hercegnő, hogy látni akar téged! Várj, megyek, megkérdem Chun asszonyt, még ragaszkodik-e ehhez. Maradj itt addig.

A bejárat előtt álltak éppen. Mee Geum méltóságteljes léptekkel, amit valószínűleg udvarhölgyként tanult, elindult a főépület felé. Myeon Hwa

szeretett volna utána kiáltani, hogy ne hagyja egyedül, de hangja nem engedelmeskedett. Mint mindig, most is a földet bámulta, és idegesen egyik lábáról a másikra állt. Mindennek tetejébe még magányos léptek zaja hallatszott a kapu felől. A lány meg sem mert fordulni. A léptek lelassultak mellette. Amikor végre felnézett, egy férfit látott maga előtt. Egy királyi herceget, amint a ruha sejtette. A lány nem nézett a szemébe, illedelmesen meghajolt, és zavarában pirulni kezdett.

– Új udvarhölgy vagy? Ne félj, nem eszlek meg, bár édesnek tűnsz... – mondta nevetve a férfi, aki szemüveget viselt, és elég jóképű volt koreai női szemek előtt. Ettől a lány még inkább lesütötte a szemét, nem mintha érdekelte volna a férfi személye, inkább, mert zavarta a mondat vége.

– Nem vagyok udvarhölgy, a testvéremhez jöttem. Min udvarhölgy nővére vagyok – nyögte ki végül a maga szelíd és komoly hangján. A herceg, mert ő volt, meglepettnek tűnt, és talán, mert megfélekedett a rangjáról, a következőt válaszolta:

– Bocsásson meg, ha megbántottam. Az udvarhoz képest modortalan vagyok.

Még mielőtt komolyabb beszélgetés alakult volna kettőjük között, maga a hercegnő lépett ki a lakosztályából, arca beesettnek és vértelennek tűnt, de aztán a jelenet láttán színt váltott, és elégedetten nyugtázta a jelenetet. Mee Geum, aki mögötte jött, friss, rózsaszín arccal, hirtelen sápadt lett, de a tornác boltíve eltakarta. Különbömben sem figyelt rá senki. De ő jól látta az arcok beszédét, és egyszerre úgy érezte, megvilágosodott. De a világosság nem volt kedvére zaklatott szívének.

– folytatjuk –

Léonie és Attila

A krokodil alázata

A kis krokodil egyre jobban fájtatta a száját. Fogínye, és egész szájának belseje elviselhetetlenül égett. Kezdetben még jóízűen lakmározott, de mostanra már az étel sem esett neki jól. Nem értette, hogy mi történik vele. Szája megtelt mindenféle ételmaradékkal és élősködővel. Nem tudott úgy enni, hogy közben ezek az utálatosságok ne halmozódjanak fel benne. Nem tudta, hogyan enyhíthetne fájdalmán.

Amint elnézte társait, a bölcsebb krokodilusokat, látta, hogy azok falatozás után tátott szájjal pihennek a napsütésben. Szájukból madárkák röppennek ki. Nem igazán értette, miért nem roppantják szét a szemtelen madarak fejét, ha már olyan közel merészkedtek. Napokig elnézte őket, s mikor már fájdalmai elviselhetetlenek lettek, megkérdezte a mellette levő idősebb krokodilt, hogy miért nem eszi meg a szájába ki-be röppenő

madarakat. A fájdalmairól nem akart beszélni, mert szégyellte. Arra gondolt, valamit biztos rosszul csinál, s ezért büntetésből fáj a szája. Büszkesége sem hagyta, hogy segítséget kérjen.

Az idősebb krokodil elmondta neki, hogy nem akármilyen madarakat lát. Ezek a krokodilusmadarak. Nélkülük a krokodilokat elviselhetetlen fájdalmak kínoznák. A madárkák kiszedegetnek a krokodilok fogai közül mindenféle apró ételmaradékot és élősködőt. Így jóllakhatnak és élhetnek, a krokodilok pedig megszabadulnak mindattól, ami szájukban szenvedést okoz.

A kis krokodil csodálkozott ezen. Hogyan engedhetné meg valami ismeretlen madaraknak, hogy az ő szájában turkáljanak. Hogyan fogadhatná el a gyenge madarak segítségét, ő, a félelmetes vadállat, akitől rettegnek az élőlények. Hogyan ismerhetné be a madaraknak, hogy ő is segítségre szorul, mégpedig ilyen gyenge lényeknek a segítségére, akiknek fejét egy harapással kettéroppanthatná, és ezzel elpusztíthatná őket? Honnan lehetne biztos abban, hogy egyszer csak valami készletéből nem pusztítja el a szájában lakmározó madarakat? Hogyan bízhatna meg ennyire magában? De legfőképpen az aggasztotta, hogyan bízhatna meg ennyire a madarakban. Mi lesz, ha azok nemcsak a szájában levő káros dolgokat csipegetik fel, hanem, elkezdik az ínyét és a nyelvét is megenni? Mi lesz, ha ártani fognak neki? Nem értette, hogy társai, a bölcs, okos és tapasztalt krokodilok, hogyan szolgáltatathatják ki magukat ennyire valami jöttment madaraknak.

Napok teltek így, és a kis krokodil már nem bírta a fájdalmat. Már enni sem tudott, s azon kezdett gondolkodni, hogy hamarosan el fog pusztulni. S mivel már úgyis a halálán elmélkedett, arra gondolt, ha így is, úgy is meghal, megengedi a madaraknak, hogy kiszedegezzék a szájából a hulladékot és a piócákat. Félelemtől reszketve kítátotta a száját. Hamarosan néhány madár repült arra, és jóízűen lakmározni kezdtek a kis krokodil szájából. Amint minden nem oda valót elfogyasztottak, hamarosan enyhült a krokodil szenvedése is. S az elkövetkező napokban egyre nagyobb bizalommal nyitotta ki száját a madarak előtt, hogy kicsipegezzék belőle minden káros anyagot, ami táplálkozás közben felgyűlt benne.

Nagy Lilla

Viccek

Egy kisfiú az udvaron kosárlabdázott, amikor kiesett a kontaktlencséje. Mindenhol kereste, de nem találta meg.

Bement a konyhába, és közölte anyjával: elveszett a kontaktlencse.

– Várj csak, fiam. Majd én megnézem – mondta az asszony, és kiment.

Kis idő múlva visszajött, kezében az elveszett lencsével.

– Hogy találd meg, anya? – csodálkozott a fiú.

– Tudod, kisfiam, nem ugyanazt kerestük. Te egy kis átlátszó kerek műanyagdarabkát kerestél, én meg a 40 ezer forintomat.

☺

A határállomáson Kovács megkérdi a vám tisztet:

– Aranyat lehet kivinni az országból?

– Igen, lehet.

– És tessék mondani, nyolcvan kilót is?

– Annyit azért nem!

Kovács hátrafordul a feleségéhez:

– Akkor te itthon maradsz, aranyom!

☺

Pistike sétál az apukájával a kertben:

– Apu, mi ez?

– Feketeribiszke.

– És miért piros?

– Mert még zöld!

☺

– Maga az a kedves úr, aki a fiamat kimentette a csatornából?

– Igen, én vagyok.

– ÉS HOL VAN A SAPKÁJA?!!!

☺

Évikének a családi fotóalbumot mutogatja az anyukája.

– Ki ez a fiatal, barna hajú férfi itt melletted, anya? – kérdezi a kislány.

– Ki más, hát az apukád, kis butám!

– Az apukám? – a gyerek töprengve néz maga elé, aztán ezt kérdi:

– Akkor ki az a kövér, kopasz bácsi, aki most nálunk lakik?

☺

Behívja a cég vezérigazgatója az egyik alkalmazottját.

– Nos, Mr. Jones, ön már egy éve dolgozik vállalatunknál. A postázási részlegen kezdte, aztán röpké két hét alatt átkerült az értékesítésre. Egy hónap múlva már területi képviselő lett. Mindössze négy hónap után kinevezték az értékesítés vezetőjének. Most pedig, mivel komolyan foglalkozom a visszavonulás gondolatával, megkérdezném, hogy mit szólna a vezérigazgatói poszthoz?

– Köszönöm! – feleli az alkalmazott.

– Köszönöm? Ez minden, amit egy ilyen hatalmas ajánlatra tud mondani?!

– Jó, akkor „Köszönöm, apa!”

☺

Szerkesztés: Ötvös Réka

Tördelés: Nagy Lilla

Korrektúra: Kántor Emese

A címlap illusztrációját rajzolta: Márton Éva

E-mail címünk: kpoverello@yahoo.com